

การเก็บความตায์ของพูวันอาจเป็นพรอันยิ่งใหญ่
แต่ก็เป็นคำสาปที่น่ากลัวด้วยเช่นกัน

ไพลิน นลภานิช

คาย เลี้ยส์เบบี้

1

กลินกาแฟ

ท่ามกลางหมอกเหมยที่ปักคลุมยามเช้าของวันใหม่ซึ่งแสงตะวันยังถูกทิวเขามหึมาบดบัง ถนนปูนที่ตัดผ่านหน้าตลาดเข้าของหมู่บ้านคึกคักด้วยผู้คนที่มาจับจ่ายซื้อของสดทำอาหารเข้าและเป็นวัตถุดิบของร้านอาหารในหมู่บ้าน รถราจอดเรียงรายตลอดสองฝั่งถนน ใต้เพกิงสีส้มสว่าง

ห้างจากตลาดเข้าไม่ไกลนัก หน้าเรือนไม้บะเก่าใหญ่ อาบุกเกือบหนึ่งร้อยปี มีเตาอังโลเก่าๆ หล่อขึ้นจากน้ำในถังน้ำมันสีน้ำเงินชีด ไอร้อนสีขาวพวยพุ่งจากร่องเล็กๆ ของฝาอะลูมิเนียมไม่ขาดท่ามกลางเสียงน้ำเดือดบุดและเสียงฟืนล้นที่ค่อยๆ เปาลงเมื่อ กองไฟลุกโชนได้ที่ กลิ่นหอมของฟืนไม้ลำไยในช่องใส่ถ่านโซยชาอยู่อ กมา หญิงสาวเจ้าของบ้านยังคงเปิดไฟให้ถูนเรือนไว้ ด้วยธรรมากแล้ว แก่จึงมองเห็นไม่ค่อยชัด ยิ่งในบริเวณที่มีเพียงแสงไฟ слัว ดวงตาภัยิ่งพรมัว

“แก้วๆๆ” หญิงสาวร้องเรียกหาใครบางคน

¹ คำเฉพาะในท้องถิ่นภาคเหนือที่ใช้เรียกเรือนไม้โบราณ คำว่า ‘บะเก่า’ หมายถึง เมื่อก่อนหรือสมัยก่อน

“ແມ່! ອື່ນມີນມັນອຸ່ປນບ້ານຢູ່ນ!” (ແມ່! ນັ້ນມັນມັນອຸ່ປນເຮືອນ
ຢູ່ນ)

ຫຼົງຈາກອີກຄນຕະໂກນບອກ ໃນຂະນະທີ່ສອງມື້ອຂອບທິວຂ້າວຂອງ
ມາກມາຍອອກມາຈັດວາງບນເຄີນເຕັອວີ້ຫ້າງໆ ເຕາັ້ງໄລ່ ເຕີຍມເປີດຮ້ານ
ໃນຍາມທີ່ຝັກຄ່ອຍໆ ສ່ວ່າງ ຂາວບ້ານລະແວກນີ້ຮູ້ຈັກແກຕີໃນຫຼື່ອ ‘ແກ້ວໄວ’ ແກ້ວ
ຄືອໍ້ອື່ອຂອງແກທີ່ແມ່ກ່າວ ຫຼົງຈາກອີກຄນຕັ້ງໃຫ້ ສ່ວນ ‘ໄວ’ ເປັນຄຳສ້ວຍ
ໜາມຍື່ງ ກາຣຸຍໄວໂຂ້ອວດ ເນື່ອຈາກແກ່ຊ່າງພູດ ຊ່າງເຈຣຈາ ບາງຄරາກີ
ເຜລອພູດເກີນຈິງໄປມາກ ຂາວບ້ານແລະເພື່ອນຝູ່ຈຶ່ງເຮັກແກອຍ່າງນັ້ນ

“ອຸ່ປນບ້ານກໍາ ພົມືນເຂີຍ! ແກ້ວໆໆໆ” (ອຸ່ປນເຮືອນເຮົອ ພົມືນ
ເຂີຍ! ແກ້ວໆໆໆ)

ອຸ້ນກໍາຝັ້ນແມ່ຄ່ອຍໆ ເດີນໄປຢັ້ງກະໄວໄດ້ໄມ້ດ້ານහັ້າ ເຍໃບໜ້າ
ກລມໆ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍຍັບຢັນ ດວງຕາເລັກຫຍື່ມອອກກະໄວໄດ້ເໜືອຫ້ວ ວ້ອງ
ເຮັກເຈົ້າໜີນອຸ່ປນບ້ານນັ້ນ ເສີ່ງຖຸກກັດຕັ້ງມາຈາກຫັ້ນສອງຂອງເຮືອນ ກ່ອນ
ເຈົ້າຂອງເງາດຳຈະໜະໂກລົມມາມອອກແກ ແສ່ງໄຟຈາກທາງດ້ານລ່າງສະຫຼອນ
ກັບດວງຕາຂ້າງໜີ່ທີ່ບໍອດສົນທີ ມັນສົ່ງເສີ່ງຮ້ອງເໜີຍວັນທຸ່ມໜັກ

ໃຊ້ແລ້ວ ເຈົ້າໜີນຄື່ອມແວມວຕົວຜູ້ຕົວໄທ່ ແກ່ເກີບມາເລື່ອຍັງຕັ້ງແຕ່
ປະປານສາມປົກອົນ ສັນຍົມມັນຍັງເປັນລູກແມວຕົວເລັກໆ ດວງຕາຂ້າງໜີ່
ຂອງມັນອັກເສບຈານກີ່ອົບຖຸກຄຸນໜອວັກອອກ ແຕ່ດ້ວຍຄວາມທີ່ຕົວຢັງເລັກ
ມາກ ຄຸນໜອມຈຶ່ງໃຫ້ລັບມາຮັກໜາຕົວທີ່ບ້ານໂດຍຫຍອດຍາຖຸກໜີ່ຫ້ວໂມງ
ກະໄວທັງມັນແບ່ງແຮງຂຶ້ນ ດີ່ງຍ່ອງໜັ້ນດວງຕາຂ້າງໜີ່ນັ້ນລັບເປັນຕ້ອສີ່ຂາວຂາດ
ໃໝ່ ນ່າປະລາດທີ່ເມື່ອດວງຕາຂ້າງໜີ່ນັ້ນຕ້ອງແສ່ງໄຟ ມັນຈະເປັນປະກາຍ
ຮະຍີປະຍັບ ຂາວບ້ານລະແວກນີ້ເຮັກເຈົ້າໜີນວ່າແວມຕາເພົ່າ ເພຣະຕາ
ຂ້າງໜີ່ຂອງມັນເປັນປະກາຍດັ່ງເພົ່ານິລືຈິນດາ

“ປະໄປຢະກໍານຳ ເດວມອົນ²ຈະເຫັນປ້າຫຼື້ອ” (ປະໄປທຳກັນ

² ການຫຼັງຈາກອົນ ໝາຍຍື່ງ ຖວດ

เดี่ยวหมื่นจะหาปลาทูให้)

สิ่งคำ เจ้าสี่ขาตัวดำปลดล็อกดึงก้าวลงมาตามกระไดไม้เก่าด้วย
อุ้งเท้าหนานใหญ่ ฝีเท้าเลี้ยบกริบอย่างนักย่องเบาไม่มีผิด ครั้นถึงกระได
ขั้นสุดท้าย มันพลันเข้าวเนียซูกไใช้ขาเล็กๆ ของอุ้ยก้า หูงูชราวัย
แปดสิบหากปีอย่างอดอ้อนแล้วล้มตัวลงนอน ถูกเนื้อตัวกับพื้นอย่าง
เรียกร้องความสนใจจากแก

หูงูชราเดินนำมันไปยังเครื่องมือหน้าบ้าน ให้มันดูแลหน้าร้านใน
ยามที่อุ้ยแก้วเดินไปจัดเตรียมของ ไม่กี่นาทีเจ้าตั้ง ไก่ชนบ้านลุงบุญ
ก์โง่คงอั้นรับอรุณรุ่ง มันโง่คงอั้นมาตั้งแต่ตีสองแล้ว เสียงขันปลุก
ลุงบุญเจ้าของบ้านตื่นจากที่นอน มุ่งหน้าไปช้อของในตลาดเช้าที่
อำเภอตั้งไป กลับมาถึงบ้านก็เป็นเวลาตีห้ากว่า เป็นเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อ
เชื่อวัน ครัวแกកลับมาถึงบ้านก็มักจะตะโกนข้ามฟากถนน สั่งอย่าวะ
หรือกาแฟ่ด้ำร้อนหนึ่งแก้ว

“ได้เลยจ้าว!~” (ได้เลยค่า!~)

อุ้ยแก้วขานรับเสียงใส่เจ้า ก้าวเข้าไปประจำที่ ลงมือทำอย่าง
ให้เพื่อนบ้านผู้ชายนั้นแข็งในทันที ลงกาแฟ่ถูกเติมลงในแก้วใบเล็ก มือ²
แห้งเหี่ยวยาวเอกสารบวyle็อกตักก้าเดือดในหม้อเติมลงในแก้ว ตาม
ด้วยน้ำตาล คนให้พอละลายก็เป็นอันเสร็จ แรกเริ่มเดินที่สนัยแย่ง
สาวๆ แก้วกาแฟ่ที่ใช้นั้นเป็นกระปองนมเก่าๆ แต่สมัยนี้การเติร์ฟด้วย
แก้วสะดวกกว่าการใช้งานมากกว่า แก้วเปลี่ยนมาใช้แก้วใสแทน

แกคนกาแฟ ข้อนคันเล็กส่งเสียงยามกระแทกับแก้วใส ไม่นาน
ลูกค้าประจำสภากาแฟก็เข้ามาจับจองที่นั่งหน้าบ้านจนเต็ม เนื่องจาก
ร้านกาแฟอุ้ยแก้วมีหนังสือพิมพ์ให้บริการ ประกอบกับผู้มีชากาแฟ
แกถูกใจลูกค้าในละแวกนี้ จึงเป็นที่นิยมมากในหมู่ผู้สูงอายุ และเด็ก
นักเรียนที่ตามพ่อแม่มาแวะดื่มกาแฟในยามเช้า เหล่าเด็กน้อยที่เตรียม
ตัวไปโรงเรียนเติมพลังด้วยโกโก้แก้วใหญ่กับขนมปังนึงร้อนๆ เสียง

พูดคุยกับย่างสนุกสนานดังขึ้นกระหังฟ้าสาง ก่อนเด็กๆ จะบอกราเพื่อไปโรงเรียนที่ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตร

“ตั้งใจเขียนเน่ออ้าย!” (ตั้งใจเรียนนะลูก!)

อุ้ยแก้วตะโภนบอกเด็กน้อยตัวเล็กๆ ที่นั่งช้อนจักรยานยนต์คันเก่าของพ่อ มุ่งหน้าไปเรียนให้ทันเวลา ในขณะที่กลินหอมของกาแฟคั่วบดโซยอกมาจากหม้อต้มกาแฟใบเล็กบนเตาไฟฟ้าขนาดพกพา เรียกว่า ‘ไมกาพอต’ เป็นหม้อต้มกาแฟที่อุ้ยแก้วได้มาจากการฝรั่งที่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน เป็นวิศวกรใหญ่ประจำโรงงานอาหารกระป๋องที่ตั้งอยู่อีกข้างหน้า ในทุกๆ เช้านายฝรั่งจะแวะมากินกาแฟ ครั้นติดใจสมอหงູງราคนนี้ จึงซื้อไมกาพอตและเมล็ดกาแฟคั่วบดให้แลกกับการชงกาแฟสดให้ดื่มในทุกๆ วัน

“เนตรเอี้ย! ลูกล่า!” (เนตรเอี้ย! ตื่นรีบยัง!)

หงູງราเจ้าของร้านกาแฟโบราณตะโภนเรียกหลานสาว

เนตรไพลินเจ้าอ้ววงศากกระไดเรือนชั้นสองในชุดเสื้อยืดโป๊โล สีม่วงสดและกระโปรงทรงเอสีดำนิท อกอิมใต้เสื้อยืดพอดีตัวขยับไหวตามการก้าวเดิน เชอเป็นหงູงสาวร่างบาง เอวคอดกิ่ว แต่มือก็และสะโพกควบอัน ทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ในสภากาแฟต่างหันมองตาเป็นมัน

“มาแล้วค่าย่า!” เนตรไพลินขานรับเสียงหวานสดใส เท้าเรียวในถุงเท้าขาวย่างแผ่นไม้หนา เชอโยนรองเท้าคัตชูลงกับพื้นแล้วสวมมัน มุ่งตรงมาอีกด้วยแก้วผู้เป็นย่าแท้ๆ

“ให้หนูช่วยอะไรมัย” เนตรไพลินถาม แต่ไม่ได้รอฟังคำตอบใดๆ ก้าวถึงย่างหน้าเตาไฟก็คว้าເຂາແກ້ໄຂไปปะกาແພຍກລ້ອໄປສີບໄให้ตามໂຕต่างๆ อย่างเช่นที่ทำในทุกๆ วัน

“น้องเนตรแต่งตัวสวยงามจังเลย จะไปเรียนแล้วเหรอ” ชายร่างท้วมในชุดเสื้อแขนยาวสีส้มสดตามด้วยรอยยิ้มกรุ่นกริ่ม เข้าดูจะสนใจใน

ตัวเนตรไฟลินออกอกหัวใจ

“เรียนจบแล้วพี่โต วันนี้เนตรทำงานวันแรก” เครื่องแก้วゴビ์ไว้ ตรงหน้าเขา

“ให! น้องเนตรเก่งจัง พี่เลิกเรียนไปปานานแล้ว ถ้าพี่เรียนเก่งแบบเนตร ปานนี้พี่คงเป็นประธานบริษัทไปแล้ว” นายโตเอ่ยติดตลก ทำเอาแขกติ๊ดอื่นๆ หัวเราะกันสนั่น เพราะนายโตทำงานเป็นพนักงานสังขของของบริษัทเอกชน เป็นที่รู้กันดีว่าหานายโตตั้งใจทำงานให้ได้ครึ่งหนึ่งของการจีบสาว ปานนี้คงเป็นหัวหน้าแผนกสังขของไปแล้ว

“หล้าไป กินเข้าไป! หม่อนนึงเข้าไว้หรือยัง จะไปมาไกลั่มแม่หมู่นี่ ผ่อแป้งหน้าหอย น้ำกะบะย้อยเตี้ยๆ!”

(หนูไป กินข้าวเดือ! หวานนึงข้าวไว้ให้นั่นแล้ว อย่าอยู่ไกลั่มเข้า พากนีเลย ดูมันทำหน้าเข้า น้ำลายไหลในญี่ปุ่นแล้ว!)

อุยแก้วถึงกับรีบรองสั่ง ไม่ชอบใจที่เห็นพากผู้ชายเอาแต่จ้องหลานสาวตาเป็นมัน

เนตรไฟลินหัวเราะร่วนก่อนจะเดินเข้าไปใต้ถุนเรือน เรือนไม่بالغหาหลังนี้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมพocosmcwv เมื่อก่อนใต้ถุนเรือนนั้นเปิดโล่ง แต่บัดนี้ต่อเติมห้องชั้นล่างเป็นห้องทำงานของอุยแก้วและมีห้องครัวเล็กๆ ที่ยกพื้นพอดีน้ำท่วมไม่ถึง พื้นใต้ถุนฉบับปูนซีเมนต์เรียบ ส่วนตัวเรือนไม่ด้านบนผ่านการซ่อมแซมมากกว่าหลายสิบครั้ง เพื่อให้มันยังใช้งานได้ดี

“วันนี้มีอะไรกินบ้างจะมีอะไร” หญิงสาวถามพลาทางก้าวไปนั่งบนเครื่องไม่ใหญ่ข้างหลังซราอีกคนที่นั่ง隔บลาทูแมวให้เจ้าหมิน แมวตัวโปรดของแก่ที่นั่งรอปลาทูอย่างใจดีใจดู

“หม่อนแปงไ胥่ยอดหยะ อันนี่แหม...จีนปีงชือมาตะเจ้า” (หวานใจเยาว์น่า แล้วก็อันนี้อีก... หมูปิ้งที่ซื้อมาเมื่อตอนเช้า)

หม่อนว่า สองมื้องวันอยู่กับการ隔บลาทูแมวที่เพิงทอดเสร็จ

บรรจงเป่าเนื้อปลาทูขาวฟูให้เย็นลงก่อนจะคลุกข้าวสวยอ่อนๆ ขยำด้วยมือเล็กๆ อยู่นานสองนาน ให้เนื้อปลาทูและข้าวผัดสมเป็นเนื้อเดียวกัน “แ hem ลากปากสินะหมิ่น” เนตรไพลินแซวเจ้าเหมียวตัวโตที่ร้องตอบอย่างกับรู้ความ ก่อนจะลงมือกินข้าวเข้าเพียงลำพัง ไข่เจียวในจานกระเบื้องยังอุ่นและหอมฉุย จิ่งกับน้ำปลา กินคู่กับข้าวเหนียวบุ่มๆ เพียงเท่านี้ก็เป็นมื้อเช้าที่สุดยอดมากแล้ว ยิ่งมีหมูปิ้งไม่มีเล็กจากตลาดก็ทำให้อิ่มตลอดทั้งเช้าที่เดียว

เรื่องราวด้วยภาษาไทย

2

ร่องเรียน

จักรยานยนต์สีเทาคันใหม่เข้ามาจอดในลานจอดรถตรงข้ามกับที่ทำการเทศบาล เป็นจักรยานยนต์ที่อุปกรณ์ให้เนตรไฟลิน ในโอกาสที่เชօเรียนจบปริญญาตรีด้วยเกียรตินิยมอันดับ 2 ถือเป็นหนึ่งในความภาคภูมิใจของแก่ เพราะแก่เลี้ยงเนตรไฟลินมาตั้งแต่ตีนเท่าฝ่าหอย ก่อนที่แม่จะทิ้งเชօกับน้องไปเสียอีก

“อีบไรๆ เนตรไฟลิน” สาวเจ้าจัดผุดเฝ้าให้เข้าที่ ส่องกระจกข้างๆ ปูงกลม มองสำรวจใบหน้าตัวเอง เชօมาทำงานเป็นวันแรก ไม่เปลกที่จะประหม่าอยู่บ้างตามประสาพนักงานอัตราจ้างคนใหม่

หญิงสาวก้าวลงจากรถ ดึงกุญแจออกจากซองเสี่ยบแล้วสะพายกระเป๋ากับบ่าเล็ก ศูดหายใจเต็มปอดก่อนเชօจะพ่นมันออกมายาก ริมฝีปากอิ่ม เดินไปหน้าอาคารสีเขียวอ่อนขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ ตรงข้ามสถานีอนามัย เยื่องกับป้าช้าเก่าและมาปนสถานชี๊กเล็กๆ กัน เป็นลานว่างที่พ่อค้าแม่ขายแวร์เดียนมาตั้งนั่งร้านขายของในตอนเย็น ปัจจุบันเทศบาลจัดสรรว่าให้เป็นตลาดนัดทุกๆ วันจันทร์ไปแล้ว

เท่าในรองเท้าคัตชูสีดำข้ามถนนสองเส้นผ่านประตูรั้วใหญ่ของเทศบาลอย่างไม่รีบว้อน เพราะเชօมาทำงานก่อนเวลาประมาณห้าสิบนาที สาวเจ้าหันมองไปรายรอบ มองสถานที่สะอาดสะอ้านซึ่งจะเป็น

ที่ทำงานของenkoไปอีกหนึ่งปีเต็ม

ความเจียบสูงบูกุทำลายลงด้วยเสียงเล็กแหลมของหูปิงวัย
กลางคน

“ก้มมาร้องเรียนตั้งนานแล้ว ไม่เห็นเทศบาลจะทำอะไรเลย!”

“คุณป้าต้องใจเย็นๆ ก่อนนะครับ พอดีคืนรับเรื่องแกลากลอด
ยังไงเดียวหนูตามความคืบหน้าให้” หูปิงสาวอีกคนพยายาม
ประนีประนอม แต่หูปิงผู้มาร้องเรียนดูจะอารมณ์ร้อนขึ้นทุกวินาที

“มาพอดีเลย! เนตร啊!” หูปิงสาวกวักมือเรียกเนตรไฟลินให้รีบ
เข้ามารับเรื่องหน้าโง่ทางเดินใหญ่ เจ้าของชื่อจึงรีบจ้ำข้าวเจ้าไปหา
พร้อมยกมือไหว้สวัสดีทั้งสองคนในทันที

“สวัสดีค่ะพี่แอม มีอะไรเปล่าครับ” เนตรไฟลินถามด้วยสีหน้า
กังวล

เนตรไฟลินรู้จัก ‘แอม’ หัวหน้าฝ่ายนิติการตั้งแต่วันที่มา
สมภำพลงงาน ในวันที่เธอเชิญสัญญาว่าจะจ้างแอมก็อยู่ดูแลและ
ประสานงานให้ หน้าที่ส่วนใหญ่ของฝ่ายนิติการคือ ดูแลทุกส่วนที่
เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ดำเนินงานรับเรื่องร้องเรียน และประสานงาน
ไปยังกองงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ปกติแล้วแอมมักทำหน้าที่ตรวจสอบความเรียบร้อยก่อนส่งไป
ยังฝ่ายต่างๆ แต่วันนี้ต้องมารับหน้าที่ประนีประนอม คง เพราะคนอื่นๆ
จนปัญญาจัดการจริงๆ

“พอดีป้าแรมมายืนเรื่องร้องเรียนไว้กับพี่ส้ม แต่พี่ส้มลากลอด
เนตรช่วยประสานงานต่อที่ได้มั้ย” แอมส่งสายตาเว้าวอน ร้องขอให้
เนตรไฟลินรับปากไปก่อน ส่วนเรื่องรายละเอียดหล่อนจะอธิบายเพิ่ม
เติมในภายหลัง

เนตรไฟลินรีบพยักหน้า โดยไม่รู้ด้วยซักว่าป้าแรมร้องเรียนเรื่อง
อะไรได้

“ได้ค่ะได้!”

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ป้าแรมกลับบ้านไปก่อนดีมั้ยค่ะ เดี๋ยวอีกสองสามวันทางเทศบาลจะส่งคนเข้าไปสำรวจพื้นที่” แอมพยาภามเจรจาแต่ป้าแรมก็ยังยืนจะอยู่ต่อ แอมจำต้องกล่อมต่อ ตอนนั้นเองที่ทุกอย่างเงียบลง

“วันนี้อาจจะขอให้เนตรจัดการเรื่องเอกสารก่อนค่ะ เพราะต้องขอใบอนุญาต คุณป้า...”

เนตรไพลินถึงกับมัวดึ๋งดิ่ง เพราะยังเห็นแอมออกท่าอกทางคุยกับป้าแรมที่โตเรียงตัวอยู่ทางแข็งกร้าว แต่เชอกลับไม่ได้ยินอะไรเลย หญิงสาวยกมือเรียบป้อมหู คราวนี้เชօไม่ได้ยินแม้กระทั้งเสียงยามมือเชօแตะใบหู

หัวใจดวงเล็กเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ ด้วยภาพเหตุการณ์บางอย่างปรากฏขึ้นในหัว เนตรไพลินถึงกับเข้าอ่อน แทบทรุดลงกับพื้นหินอ่อน เปื้องหน้ากลับกลายเป็นห้องมีดสลักที่เต็มไปด้วยดวงตาเล็กๆ ร่างหนึ่งนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นกระเบื้องสีหม่น ตรงหน้าเชօพอดีบพอดี ครั้นหลับตามอง ใบหน้าของใครคนนั้นกลับเป็นใบหน้าไร้ชีวิต ของป้าแรม

“เนตร! เนตร!”

เสียงเล็กแหลมของแอมดึงสติเชอกลับมา เนตรไพลินหอบแอกพร้อมกับหัวใจเต้นโกร慕ความ กวาดดวงตากลมสีดำสันทมคงไปรายรอบ ก่อนพบว่าป้าแรมแยกตัวกลับไปแล้ว

“ค่ะ...ค่ะพี่แอม!” หญิงสาวรีบขานรับ

“เป็นอะไรเปล่าหน้าซีดเชี่ยว ขอโทษทีนั่ มาทำงานวันแรกแล้วต้องมาเจออะไรแบบนี้” แอมตอบป่าบางปลอบใจ

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ...แล้ว...ป้าแรม...ย้อมกลับไปแล้วหรือค่ะ” สาวเจ้าถามต่อพลางลูบอกปลอบตัวเอง

“ก็กลับไปแล้วนะสิ กว่าจะคุยกันรู้เรื่อง เข้อ~” แอมถอนหายใจ ก่อนจะเข้าไปในอาคารทรงเก่าบนพื้นที่เล็กๆ

แม่จะเพิ่งสร้าง แต่อาคารสองชั้นก่ออิฐถือปูนนี้กลับใช้แปลนเดิมๆ หลังคาทรงมนต์ลามุนgrave ของหลังคาคอนกรีตสีน้ำเงินดูดงาม ที่หนักมาก แต่ราคาถูก มองจากไกลๆ ก็รู้ว่าที่นี่คือสำนักงานเทศบาล มันล้อมด้วยรั้วปูนสีเขียวอ่อน สีเดียวกับตัวอาคารใหญ่ เหนือจั่วประดับรูปปั้นพญาครุฑองค์สีทองอร่าม ถัดลงมาเป็นชื่อสำนักงาน เอียนด้วยฟอนต์เซย์ฯ สีเดียวกันว่า ‘สำนักงานเทศบาลตำบลไทรหลวง’ ติดกับอาคารนั้นเป็นอาคารชั้นเดียวสองหลัง มีโรงจอดรถเล็กๆ คัน กลางระหว่างอาคารทั้งสอง พื้นที่จอดเพียงพอสำหรับรถประจำ ตำแหน่งของนายกเทศมนตรีและรถดับเพลิงสีแดงคันเดียวกันนั้น พนักงานคนอื่นกำต้องไปจอดรถที่ลานกว้างฝั่งป้าข้า

“ตามมาเร็ว วันนี้คงมีงานให้ทำอีกเยอะเลย” แอมกวักมือเรียกให้สาวเจ้ารีบตามมา ดวงตาคมกริบของแอมใต้แว่นตานาฬิกะมองกลุ่มพนักงานชายที่หันมองเนตรไปเลินตาเป็นมัน หล่อนกระซิบอะไรให้พากเขากลับไปทำงาน แม้ในเวลาเข้าเช่นนี้จะเป็นเวลาว่างก็ตาม

ภายในอาคารนี้มีพื้นที่ส่วนกลางสำหรับติดต่องานและรับเรื่องร้องเรียนจากชาวบ้านในตำบล ทางซ้ายมือเป็นพื้นที่ทำงานของสำนักปลัดฯ ด้านขวามือเป็นห้องทำงานของฝ่ายกองคลังและกองช่าง ถัดจากโถงกลางเป็นบันไดขึ้นชั้นสอง ชั้นบนเป็นพื้นที่ของฝ่ายบริหาร กองศึกษา และห้องประชุมเล็ก อีกส่วนเป็นห้องทำงานของนายกเทศมนตรี และห้องทำงานของสภा อบต. ที่แม้จะมีห้องทำงานใหญ่ๆ แต่ดูจะให้งานน้อยที่สุด

“ทุกคน นี่เนตระ จะมาช่วยงาน yay ส้มมัน” แอมแนะนำเธอให้เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ได้รู้จัก

เนตรไฟลินรีบพนมมือไหว้สวัสดีทุกคนอย่างมีมารยาท

“สวัสดีค่ะ” เครื่องทักทายเลี่ยงหวาน เข้ามีมีเจ้าหน้าที่แคมป์คันที่เข้างานก่อนเวลา

“คนนี้...พี่จิต พี่พรพรรณ พี่ญา แล้วนีก์พี่วรรณ คนอื่นๆ ไปทำความรู้จักกันเองก็แล้วกัน” พี่เอมแนะนำเพื่อนร่วมงานอย่างขอไปที่พักหล่อนสังยิมหวาน แต่ดูจะเป็นรอยยิ้มตามมาตรฐานเสียมากกว่า

“เนตรนั่งใต้ด้านหลังก็แล้วกัน ข้างๆ ใต้พี่ส้มนั่นแหละ” แอมหันมาอธิบายพลาสเดินนำเนตรไปยังส่วนลึกที่สุดของห้อง ติดกับห้องครัวเล็กๆ พลาสยกหลังมือปัดหน้าปากซุ่มเห็นเชื้อ ต้องรับมือกับป้าแรมตั้งแต่เข้า เล่นเอาหล่อนหนึ่นอยล้า อยากกลับไปทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ทำงานโดยเร็วที่สุด

“ค่ะพี่เอม” เนตรไฟลินรับคำอย่างว่าจ่ายพลาสก้าวไปยังใต้ทำงานเหล็กสีเทา rim หน้าต่าง

ห้องทำงานสำนักปลัดฯ แห่งนี้แบ่งพื้นที่ทำงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละฝ่าย ฝ่ายเชอน่าจะมีกันเพียงแค่สองคน แต่พี่ส้มเจ้าของใต้ทำงานข้างๆ กลับลากคลอดไปเสียนี่ ตอนนี้ฝ่ายงานของเชอจึงเหลือเชออยู่เพียงคนเดียว

“อ่า...” แอมลากเสียงยาว พลาสครุ่นคิดถึงงานที่ต้องเจอกางให้เนตรไฟลินฟัง แม้จะไม่ถูกงานภาคปฏิบัตินัก แต่ประสบการณ์พอทำให้รู้ว่า งานเอกสารส่วนใหญ่เก็บเอาไว้ในลินชักเหล็กด้านหลัง “เนตรลองหาๆ ดูในลินชักก็แล้วกัน ประมาณเดือนที่แล้วป้าแรมแกมารักษาเรียนไว้ ส้มนำจะจัดการงานไปพอสมควรแล้ว”

แอมซึ่งนิ่วไปยังตู้เอกสารเหล็กสีเทาติดผนัง ฟังดูเป็นงานง่ายๆ แค่ค้นหาเอกสารหนึ่งแผ่นจากตู้เอกสารสูงสี่ชั้นที่ตั้งเรียงกันอยู่กว่าหกชั้น สิบตู้เท่านั้นเอง แม้บันต่อทำงานจะมีคอมพิวเตอร์ให้ใช้งาน แต่สำนักงานเทศบาลตำบลเล็กๆ แห่งนี้ก็ยังใช้รีเซ็ตเก็บเอกสารแบบเก่าๆ

“อะ...เอ่อ...ค่ะ” เนตรไฟลินถึงกับทำหน้าตาเหลือหลา งานวัน

แรกของเธอซึ่งเป็นอะไรที่ดูวุ่นวาย

“หาเจอแล้วก็เอาไปให้พี่นะ เดียวเราเข้าไปอยู่กับพี่สมบองด้วยกัน” พี่แอมเดินหันหลังกลับไปยังที่ทำงานหน้าห้องปลัด แยกจากห้องพนักงานทั่วไปและพนักงานอัตราจ้างรายปีอย่างเนตรไพลิน

ดวงตามของเนตรไพลินมองแผ่นหลังบางของแอมที่ค่อยๆ เดินห่างออกไป แล้วกวาดตามองรายรอบ เห็นเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ผู้ดูคุยกันอย่างสนุกสนาน หาได้เสنوตัวเข้าช่วยเหลือไม่ ไม่แม้แต่ลูกชิ้นมาอธิบายงานกับเธอ เนตรไพลินจึงต้องมีเงื่อนใจในมหาสมุทรแห่งนี้ด้วยตัวคนเดียว

กว่าหลาขั้วโมงที่เนตรไพลินเปิดลิ้นซักคันนาเอกสารเพียงฉบับเดียวที่ป้าแรมร้องเรียนเข้าไว้ เป็นโอกาสให้เธอได้สำรวจเอกสารมากมายทั้งเก่าและใหม่ ส่วนใหญ่เป็นเอกสารเก่าที่ไม่รู้ว่า พี่สัมภีร์เอกสารไว้ทำไม่ เหตุใดจึงไม่ยอมทิ้งเอกสารบางส่วน เธอถือวิสาสะจัดเรียงให้ใหม่ อย่างไรสียก็ต้องรือทั้งหมดออกมารดูอยู่แล้ว

“อยู่ไหนกันนะ...” เนตรไพลินบ่น งวนกับการจัดเรียงเอกสารร้องเรียนเก่าๆ ในขณะที่มองคำร้องเรียนมากมาย

“เนตรหลานป้าแก้วใช่มั้ยเรา嫩” ครูบางคนเดินเข้ามานาหอล่อนเท้าแขนกับตื้อทำงานผู้นั้นขอรະของเนตรไพลินที่ยังไม่ได้ทำความสะอาด ก่อนจะรีบปัดฝุ่นออกจากมือตัวเอง

“อี๊! ใช่ค่ะ เนตรไพลินค่ะ” ร่างบางหันขับไปมองพร้อมกับแนะนำตัวตามประสาพนักงานใหม่ที่ต้องเริ่มงานด้วยตัวคนเดียว ไม่มีเจ้านายหรือเพื่อนในแผนกอย่างแน่นำเชอ

“เห็นอยู่หน่อยนะ งานสาธารณสุขน่ะ พีกเข้าใจป้าแรมแกหนอกนะ กัญยาดวงหัวแข็งจะตายไป” หล่อนออกความเห็น สีหน้าดูเคล้นน้อยๆ

หลุ่งผู้นี้มีเชื่อว่า ‘วรรณ’ อุยในตำแหน่งเจ้าพนักงานธุรการมาได้กว่าสามปีแล้ว แล้วๆ มาว่าหล่อนเคยออกปากจะลาออกจากไปเปิดร้านขายข้าวซอยสูตรเด็ดของแม่ แต่ผ่านไปสองปีก็ยังไม่มีวีเววาจะยื่นใบลาออก แต่ละปีก็ต่อสัญญาจ้างใหม่ของปีถัดไป เพราะความที่เป็นคนหน้าตาสะอาด จึงรับหน้าที่อุตสาหกรรมและเป็นพิธีกรบันเทิงบ่อยๆ ภูมิปัญญาของหล่อนโถว์ราอยู่บนเว็บไซต์เทศบาล

“ค่ะ...คะ?” เนตรไพลินตามไม่ทัน เชืองนุงและไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนของป้าแรม

“อ้าว ไม่รู้หารากเหรอ” วรรณถามอย่างไม่เปลกใจ抜 ก่อนจะอธิบายปัญหาที่ป้าแรมมีกับหลุ่งชาวข้างบ้าน เกี่ยวกับกลิ่นเหม็น เพราะสิ่งปฏิกูลของฝูงแมวและขยายมากมายในบ้านย้ายด้วย

กว่าสามเดือนแล้วหลังจากร้องเรียนครั้งแรก เปื้องต้นฟีสัมและเทศบาลช่วยเหลือเกี่ยวกับการลดกลิ่นและการจัดเก็บให้เป็นระเบียบมากขึ้น การร้องเรียนจึงเงียบไป ก่อนจะปะทุเดือดขึ้นอีกคราเมื่อป้าแรมรู้ว่า yay ดังรับลูกแมวมาเลี้ยงเพิ่ม การร้องเรียนเรื่องเสียงจึงตามมาในอีกสองสัปดาห์ เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เทศบาลต้องจัดการงานใหญ่ การจัดการในส่วนนี้จึงถูกพักเอาไว้ก่อน แต่นอนว่าป้าแรมหาได้เข้าใจในภาระหน้าที่ของทางเทศบาลไม่ ยังคงดินหน้าร้องเรียนอยู่ทุกวัน บางวันมีปากเสียงกับยายด้วยถึงขั้นชี้วังปาข้าวของต้องเรียกตำรวจนามช่วยใกล้เล็กๆ งานใหญ่ของเทศบาลสิ้นสุดลงก็ยังคงไม่มีใครเข้าช่วยเหลือแก เป็นเหตุให้วันนี้แกบุกเข้ามาร้องเรียนอีกครา

“อืม...แบบนี้เนี่ยเอง...” เนตรไพลินพยักหน้าเข้าใจ เก็บเอกสาร กองสุดท้ายไว้ในลิ้นชักตามเดิม จนแล้ววันรองดึกๆ ใบร้องเรียนเก่าๆ ของป้าแรมไม่เจอก

“แต่คุณแก่หัวแข็งก็ทำตัวน่าจำคาน พี่เคยบอกให้แกปล่อยแมวไป แกก็ไม่ยอม” พิวรรณซักสีหน้า ดูไม่พอใจอยู่ลึกๆ

“แต่ร่ว่า...ถ้าปล่อยไปแล้วมันก็จะกล้ายเป็นภาระของบ้านอีนๆ นะครับ ทำไม่เราไม่ลดลงเสนอเรื่องการจัดการเกี่ยวกับ...”

“ช่างเถอะ แกไม่ยอมอยู่แล้ว เสนออะไรไปก็เท่านั้น” วรรณรีบ บอกปัด ไม่ต้องการให้เดียงกับเนตรไฟลินอีก ดูเหมือนความคิดของ ทั้งคู่จะอยู่ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิงที่เดียว

“สู้ๆ ก็แล้วกันนะ ขอให้เจอล่ะ” หล่อนว่าก่อนจะเดินกลับไปยัง โต๊ะทำงาน ปล่อยให้เนตรไฟลินยืนเงยเป็นไก่ตัวแทกอยู่หน้าลิ้นซักเก่า

สาวเจ้าสุกดายใจซ้ำๆ แล้วลอบถอนหายใจ เธอเลือกที่จะเสียบ และตั้งหน้าตั้งตาหาใบร้องเรียนต่อ กระทั้งอะไรคลใจให้เดินไปดูกอง เอกสารเก่าบนโต๊ะของพี่แม่ที่ยังคงมีเรื่องร้องเรียนทั้งเก่าและใหม่ ตกค้างอยู่ในแฟ้มหนา เนตรไฟลินถือวิสาสะเปิดดู ก่อนจะพบว่า เอกสารร้องเรียนทั้งหมดของป้าแรมอยู่ในแฟ้มเอกสารนี้ พร้อมกับ กระดาษโน๊ตไปเล็กๆ ที่ดูเหมือนสัมภาระที่เคยเดือนดัวเองว่า

‘พักก่อน...’

‘พักก่อน?’

เนตรไฟลินอ่านโน๊ตอย่างสงสัย ถึงกระนั้นก็เลือกจะทำการ คำสั่งของแอม หัวหน้าฝ่ายนิติการ เธอหยิบใบร้องเรียนออกจากราแฟ้ม และนำไปส่งให้แอม แต่กว่าจะได้เข้าพบหัวหน้าสำนักปลัดฯ ก็ปาไป กว่าป้ายสองมอง พุดคุยแจกแจงหน้าที่อยู่นานสองนานจนได้ข้อสรุป กว่าเนตรไฟลินจะได้ออกจากห้องหัวหน้าก็เป็นเวลาสี่โมงเย็น เธอต้อง รีบทำความสะอาดโต๊ะทำงานก่อนวันนี้จะผ่านไปโดยไม่ต้องทำงานของ เธอยังสักปักอยู่ เช่นเดิม

၃

รายงานที่หายไป

“หนู! เสร็จริยัง ป้าจะปิดห้องแล้ว!”

เสียงตะโกนให้กวางเหวจากประตูด้านหน้าเร่งให้เนตรไฟลินรีบเก็บข้าวของและออกจากห้องทำงาน เลยเวลาเลิกงานมาพอสมควรแล้ว แต่เธอต้องทำความสะอาดพื้นที่ทำงานของตัวเองให้เสร็จ ทำให้ ‘ป้าง’ แม่บ้านประจำสำนักงานเทศบาลต้องอยู่ร่องรอยกว่าเจ้าน้ำที่คนสุดท้ายจะออกจากห้องเพื่อถือปฏิญาณหน้าที่ เมื่อเนตรไฟลินยังไม่ยอมออกจากเสียที่ แกจึงเริ่มแสดงอาการไม่พอใจ

“ค่ะ! จะเสร็จแล้วค่ะคุณป้า อีกนิดเดียวค่ะ” เนตรไฟลินขานรับโดยพลัน เมื่อก็บอกสารต่างๆ เข้าที่ดีแล้วจึงคิว่าเอกสารเป้าใบเล็กสะพายบ่า ก้าวขึ้บๆ ออกมหาหอถึงวัยกลางคนที่ยืนทำหน้าบอกบุญไม่รับอยู่ตรงประตูกระจก แกก้มกุญแจพวงടიเคளไว้ อีกมือเท้าสะโพกอวนอัน

“ขอโทษค่ะ...” เนตรไฟลินกล่าวขอโทษอีกครั้งหลังจากที่ก้าวขอกมาจากการห้องทำงานแล้ว

ป้านงซักสีหน้าใส ก่อนจะเดินเข้าไปตรวจตราดูความเรียบร้อยครั้งสุดท้าย

หญิงสาวเห็นว่าอยู่ไปก็ช่วยอะไรป้านงไม่ได้ จึงเดินออกไปหาก

อาคารหลังนี้ ยังไม่ทันก้าวพ้นอาคารก็เกิดบางอย่างขึ้นกับร่างกายเธอ ခิ๊กแล้ว อยู่ๆ สองหูกัดบ อก่อนภาพนิมิตจะปรากฏต่อสายตา

หัวใจเนตรไพลินเดันระหว่างหัวใจด้วยความตื่นเต้น ให้สิ่งที่เห็นไม่ได้ เธอเห็นหญิงวัยกลางคนในชุดเสื้อผ้าสีขาวและกางเกงขาวยาวสีดำนอนบน กองเลือดท่ามกลางรถจักรยานยนต์ที่ล้มระเนระนาด เลือดสีแดงฉาน เจ็บของบนพื้นถนน ทำให้เธอหายใจไม่ทั่วท้อง หญิงสาวหอบแขก ในทันที โชคยังดีที่คุณป้าจับกรอบประตูใหญ่ของสำนักงานเทศบาลเอาไว้ได้ทัน

“อะไรกัน...อะไรเนี่ย!” เนตรไพลินเอียดเสียงแหบพ่า วินาทีนี้ เธอรีบได้ยินเสียงอีกครา ทว่าทั้งตัวซุ่มโโซกเหมือน มือข้างหนึ่งทับอกอิมรับรู้ได้ชัดเจนว่าหัวใจดวงเล็กนี้เดันแรงแบบเปิด

“เป็นอะไรอีกละ เลิกงานแล้วก็รีบกลับไปสิ จะอยู่รอดอย่างไร!” ป่านั้นที่เดินตรวจตราห้องสำนักปลัดฯ เรียบร้อยแล้วเดินออกมานั่น เธอเริ่มยืนอยู่ประตูด้านหน้าจึงเอ็ดด้วยเสียงอันดัง

เนตรไพลินรีบปิดหน้ากากเพื่อออกจากใบหน้างาม แล้วหันไปค้อมศีรษะรับคำ ตอนนั้นเองที่เธอเห็นใบหน้าป้านงชัดเจน หญิงสาวหน้าซีดเผือดลงในทันที แต่จิตใต้สำนึกบอกเธอว่าสิ่งที่เห็นอาจเป็นเพียงความคิดฟุ้งซ่าน หากบอกเรื่องนี้กับป้า แผลงไม่พอใจและด่าว่าสาดเสียเทเดียวเป็นแน่ เธอตัดสินใจเงียบลงอีกคราและเดินไปยังลานจอดรถที่อยู่อีกฝั่งถนน

หญิงสาวพยายามไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูร้าวใหญ่ หัวใจเธอเต้นชักลงมากแล้ว เสียงหัวใจเรวงไหว้วยราษฎรให้เนตรไพลินรู้ว่าในวันนี้ลานร่างข้างป้าช้ำใหญ่มีตลาดนัด พอก้าแม่ขายพากันตั้งตั้งร้านแบบจ่ายๆ บ้าง เปิดท้ายขายกันบนลานดิน ให้ชาวบ้านและเวียนมาจับจ่ายใช้สอย กันละลานตา เสียงซู่ซ่าดังมาจากร้านขายไก่ทอดร้านใหญ่ที่แม่น้ำนันในกระยะจะด้วยประมาณหนึ่ง แต่กลืนห้อมที่โซยอกกามาเมื่อนำไก่

ลงทอดนั้นรัญจวนใจอย่าบอกใครเสีย พอขายพร้อมกับข้าวเหนียว
และน้ำพริกตาแดงห่อเล็กๆ ก็เรียกลูกค้าได้มากโข

“จริงสิ วันนี้มีตลาดนัดนี่นา” เนตร์ไฟลินเอ่ยกับตัวเอง หันมอง
รายรอบกาย ดูความวุ่นวายของรถราที่แล่นไปมาหน้าตลาดนัด บ้าง
เข้าจอดเทียบกำแพงของสถานีอนามัย บ้างจำต้องเข้าไปจอดในป่าช้า
ใหญ่ ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้านั้นคุณตาเรือเหลือเกิน แต่หญิงสาว
ต้องลัดมันทิ้ง เธอตั้งใจว่าจะรีบกลับบ้าน เพราะภาพที่เห็นทำให้รู้สึก
ใจ寂寞ไม่ดี

“เนตร!”

เนตร์ไฟลินยังไม่ทันข้ามถนนไปยังฝั่งป่าช้าใหญ่ ครอบครัว
พลันตะโภนเสียงเล็กแหลมเรียกซื่อเชือ

“ผักกาด!”

เนตร์ไฟลินหันมองต้นเสียงในทันที ก่อนจะพบว่าหญิงรูปร่าง
อ้วนหัวแน่นบูรณ์คนนั้นคือ ‘ผักกาด’ เพื่อนสมัยเรียนที่ไม่ได้ติดต่อกัน
มาสักพักใหญ่ๆ

“อย่าแล้วต้องเป็นเนตร!” ผักกาดมองเข้ามายอมขวากัน “ให้แน่ใจ
ว่าข้ามไปได้โดยไม่ถูกรถราเขี่ยวชน เมื่อถึงตัวเพื่อนสาวก็ถึงกับกระโดด
เหย় สองมือกุมมือเนตร์ไฟลินอย่างคิดถึงคำนึงหา “คิดถึงจังเลย! เป็น
ยังไงบ้าง ไม่ได้เจอกันนานมาก!”

“สบายดีจัง เพิ่งเลิกงานนะ ผักกาดล่ะ” เนตร์ไฟลินตอบเพื่อน
สาวด้วยรอยยิ้มหวาน ยังคงกุมมือเพื่อนแน่น

“เพิ่งเลิกงานเหมือนกัน วันนี้ทำงานเหนื่อยมาก!” ผักกาดว่า

“ทำงานก็ต้องเหนื่อยสิ” เนตร์ไฟลินว่าแกรมหัวเราะ ต้องยก
ความดีความชอบให้ผักกาด ความสดใสของหล่อนทำให้เนตร์ไฟลิน
ลืมความวิตก挂念 เมื่อครู่ไปจนหมด ตอนนั้นเองที่เธอเห็นตรา
สัญลักษณ์วงกลมสีเขียวบนอกซ้ายของผักกาด ดูเหมือนผักกาดจะ

ทำงานเป็นหมอกอนามัยประจำตำบลໄທหลวงแห่งนี้

“ตอนเรียนยังคงแบ่งไม่ยอมเจ้าเลือดอยู่เลย ตอนนี้กล้ายเป็นคุณหมอไปแล้วหรือ” สาวเจ้าเชวเพื่อนสนิท

ทันทีที่ผู้ก้าดพยักหน้ารับ หั้งคู่ก็ถึงกับส่งเสียงดีอกดีใจดังล้นหลังจากเรียนจบหั้งสองต่างแยกข้ายกันไปคนละทิศคนละทาง เนตรไฟลินต้องลงสอบในสนามสอบต่างๆ เพื่อสมัครตำแหน่งงานข้าราชการจนແບ່ມไม่มีเวลาติดต่อกับเพื่อนสนิทเลย กระทั่ง ‘นิล’ หรือนิลพิราพน้องสาวของເຮືອສອບຕິດมหาวิทยาລัยຫຼືອົງດັງໃນຕັ້ງຈະວັດແລະต้องຍ້າຍໄປພັກຫອພັກໃນมหาวิทยาລัย ເນຕະໄພລິນຈຶດຕະລິນໃຈສົມັກສອບເປັນພັກງານເທິບາລຂອງຕຳບັລທີ່ເຮືອອູ່ ເພຣະຕ້ອງອູ່ດູແລຍ່າແລະທວດແກ່ນ

“เนตรล่ะ!” เพื่อนสนิทถามต่อພລາງຈຸງມືອເນຕະໄພລິນໃຫ້ຂໍາມຄົນ ຜວນໃຫ້ເດີນເຖິງຕາດນັດສັກຄູ່ ເພື່ອພຸດຄຸຍກັນໃຫ້ໝາຍຄິດເຖິງ

“ພອດີໄດ້ງານສາຮາຮັນສຸຂອງເທິບາລນະ ວັນນີ້ກີ່ເປັນທຳກຳວັນແຮກ” ເນຕະໄພລິນຖືກຜັກກາດເຖິງມືອໃຫ້ແວ່້ນໜີ້ຂົນມເປົ້ອງເຈົດັງ

“ຂອບກິນແລ້ວເກີນນະໜົມເບື້ອງເນື່ອຍ” ເນຕະໄພລິນຢັງຈຳໄດ້ວ່າໜົມທີ່ຜັກກາດຊື່ນໜົມມາກທີ່ສຸດຄືອະໄຮ

หลังจากພວກເຮົາເດີນໂອກຈາກຮ້ານຂົມເບົ້ອງ ຜັກກາດກົງມືອເຮົາໃຫ້ແວ່້ນໜ້າຫວານຈາກຮາຍນ້າຫວານ ນ້າຫວານສີສັນຫຼຸດອຸ່ນໃນຂວດໂໂລໃສທີ່ຕັ້ງເຮົາຍບັນພ່ວງໜ້າຂອງຮັສສາມລ້ອ ປິດຝາໂໂລດ້ວຍຝາພລາສຕິກສີແຕງສົດ ເອກລັກໜົນຂອງຮ້ານຂາຍນ້າເຫັນນີ້ຄົງໜີ່ມີພັນຝູ້ຜົ່ງ ກວ່າຫລາຍສົບຕ້າທີ່ຕອມນ້າຫວານໃນຂວດໂໂລໃຫ້ ເມື່ອລູກຄ້າສັ່ນນ້າຫວານສັກແກ້ວ ພ່ອຄ້າກີ່ເພື່ອເປີດຝາຂວດໂໂລດອກ ໃຊ້ກະບວຍຕັກນ້ຳຫວານໃສ ແກ້ວພລາສຕິກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳແໜ້ງ ບືບແກ້ວໄສເບາງ ແລະຢືນໃຫ້ລູກຄ້າ ແຕ່ບາງຄວາກີ່ຕ້ອງຕັກຊາກຝຶ່ງອາກາຂວດໂໂລເສີຍກ່ອນ

“ເບາງ ບ້າງນະ ເຮືອນ້າຫວານນ່ຳ” ເນຕະໄພລິນກະຫຼັບບອກເພື່ອນ

สนิท แต่ผักกาดดูจะซื่นขอการดีมีน้ำหวานเป็นชีวิตจิตใจ หลังจาก หล่อเคลือบสหหวานของน้ำชาไทยสีส้มสดในแก้วนั้น ในหน้ากลมก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มแสนมีความสุข

“จะแม่~” ผักกาดรับปากเช่นเคย เมื่อจะไม่เคยทำได้เลยสักครั้ง ก็ตาม

เนตรไฟลินถึงกับสายหน้าให้ความ恐怖เล็กน้อยเพื่อนแล้วหันมองร้านรวงอื่นๆ หาร้านที่เขอน่าจะสนใจ แต่ข้าวของเครื่องใช้และอาหารเครื่องดื่มที่ขายในวันนี้ไม่ถูกใจเธอจริงๆ ตลาดนัดเต็มไปด้วยของทอด และของหวานที่เธอไม่ชอบกิน เนตรไฟลินมองผ่านร้านขายของมาก MAY ก่อนจะสะดุกดتابกับชาวบ้านคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแปลกตา

“เนตรไม่กินอะไรเหรอ” ผักกาดตามในขณะที่เงินกับกรอกินขนำเบื้องในมือ

เนตรไฟลินจ้องมองชายผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ริมรั้วสีเขียวอ่อนของสำนักงานเทศบาล ชายผู้นั้นสวมชุดสูทสีดำสนิท การเงงสแล็กสีดำยาวถึงต่าตุ่ม รองเท้าหนังขัดเงาเป็นมันปลาย สวมหมวกฟิดอรารสีดำ สนิทเด่นสะดุกดتا ชาวบ้านในละแวกนี้คงไม่มีใครสวมเสื้อผ้าเป็นทางการได้ขนาดนี้ หากไม่ใช่ราษฎรแสดงที่ต้องสวมบทบาท หรือผู้ซื่นชอบการแต่งตัวสเปลย์ตามตัวการตื่นหนึ่งหรือภารพยนตร์ สำหรับเนตรไฟลิน เธอรู้สึกว่าเขาแต่งตัวประหลาดเสียมากกว่า

“เนตร” ผักกาดเรียกเพื่อนอีกครา แต่เนตรไฟลินเอ่าแต่จ้องอีกฝั่งของถนนแทบตลอดเวลา ผักกาดจึงตะโกนดังขึ้น

“เนตร!”

เพื่อนสาวถึงกับสะดึงให้ยังหันขับمامมองหล่อนที่ดูด้น้ำหวานในแก้วพลาสติก

“อะ...อะไรเหรอ!” เนตรไฟลินถึงกับทำหน้าตาเหลือหา

“ตัวเองต่างหากเป็นอะไร เหม่อเชียว” ผักกาดตาม เคี้ยวขนม

เบื้องตุ้ยๆ ดวงตา glorified ของหล่อนจ้องไปหน้ากามของเพื่อนอย่างรอฟังคำตอบ

“ก็คนนั้นน่ะ แต่ตัวเปล่าๆ” เมตรไพลินบอก ชี้นิ้วไปอีกฝากร่องรอยด้านหน้า ทำให้ผักกาดชะงែห์หน้ามองตาม

“ไหน”

“อ้าว...” เมตรไพลินจะน เคอละสายตาจากชายชุดดำไม่กี่วินาที เขาก้ายไปอย่างไรร่องรอย

“ตา fading เปล่า...” ผักกาดพยายามมองโลกในแง่ดีเข้าไว้

“นั่นสิ...” เมตรไพลินยอมรับความเห็นของหล่อน ด้วยไม่ต้องการคิดเรื่องไว้สาระนี่ต่อ แต่ยังก้าวตามหาน แน่นอนว่าเคอไม่เห็นคราวที่ส่วนชุดสีดำและหมากทรงเปลกตาหนึ่นแล้ว

“ยายฯ เคนี่! เคนี่!”

เสียงหนึ่งดึงเคอให้กลับมาสนใจสิ่งรอบข้าง เด็กน้อยตัวเล็กในชุดเสื้อยืดสีเขียวสด นุ่งกางเกงขาสั้นสีแดง เดินจุงมือหญิงวัยกลางคนที่เมตรไพลินจำได้ เพราะแก่คือป้าง พนักงานทำความสะอาดที่เพิ่งไล่เคอให้ออกจากห้องทำงาน แกสวมเสื้อยืดสีม่วงและกางเกงขายาว สีดำเขกเซ่นเดียวกับภาวนิมิตที่เคอเห็นก่อนหน้านี้ วินาทีนั้นเองที่ทุกอย่างเงียบสงบ ภาพนิมิตปรากฏต่อสายตาของอีกรัง ร่างที่นอนจะมองลืมดังคงเป็นร่างป้าง แต่ห่างออกไปเมื่ode็กน้อยนอนแน่นิ่งด้วย

ขันทัวตัวเคอลูกชั้น เพราะเด็กน้อยในนิมิตส่วนเสื้อผ้าชุดเดียวกันกับหวานป้าง เขาริดอยู่กับกันชนหน้ารถกระยะสีดำคันใหญ่ที่ซันอัดกำแพงป้าช้า วินาทีนั้นนำพาให้หลุดจากดวงตาของเมตรไพลินอย่างน่าประหลาด เครื่องเข็มมันและก้าวไปหาป้างในทันที

“อ้าว! เมตร! เมตรเดี้ยวก่อน!” ผักกาดที่ไม่รู้เรื่องว่าจะวิ่งไปในทันที

“คุณป้าคะ!”

เนตรไพลินโพลส์ขึ้นนำเสียงวิตกเมื่อไปหยุดยืนอยู่หน้าสองยายหลาน พากเข้าสะดึงให้ยง เด็กน้อยรีบหลบหลังหายโดยพลัน

“อ้าวหนู มีอะไร” ป้านงตาม ขับมือเหี่ยวกป้อมหลานชาย ราวกับแม่ที่จะ custody ป้อมลูกจากทุกสิ่ง

“คุณป้า อย่าเพิ่งไปเห็นนะคะ” เนตรไพลินว่า สีหน้าเป็นกังวล แต่เลือกจะไม่บอกเรื่องราวที่เห็น มิเช่นนั้นคงเป็นเรื่องราวน่าใหญ่โตแน่ โดยเฉพาะหากมันเป็นเพียงความคิดฟุ้งซ่านของเธอ

“พูดอะไรของหนูนี่呀!” ป้านงข่มวดคิวเคนเน่น เท้าสะเอวไม่พอใจ ที่เนตรไพลินทำให้หลานชายหาดกลัว แกะเง็งกู้สึกไม่ปลดภัยที่เธอเอ่ยvascular เช่นนั้น ดูเหมือนเนตรไพลินจะกรอดเดือดที่แก่เรื่่งให้กลับบ้าน

“ขอร้องละค่ะ ช่วย...เดินเที่ยวต่อ หรืออะไรก็ได้ รออีกสักพักให้...ให้...” เนตรไพลินพยายามหาทางออก แต่เธอไม่รู้เลยว่าสิ่งที่เห็นจะเป็นจริงหรือเปล่า หากมันเป็นจริง นั่นหมายความว่าสองยายหลานคุณี้จะต้องตาย และเธออยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้ แต่ไม่รู้เลยว่าสถานการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเมื่อใด หากเธอรู้เวลาสักหน่อยก็คงจะดี

“เนตร...เกิดอะไรขึ้น...” ผักกาดคล้องแขวนเนตรไพลิน เรียกชื่อให้เธอตั้งสติ些 เสียก่อน ผักกาดกู้จักป้านง แกรมกพาหลานชายมาหาหม้อที่สถานีอนามัย ทุกคนต่างรักและเขื่อนดูหลานชายของแก

“ไว้จะเล่าให้ฟังนะ” เนตรไพลินกระซิบบอกเพื่อนสนิท ป้านงดูจะไม่พอใจที่เธอออกปากให้เดินเที่ยวเล่นต่อ และดูสงสัยในพฤติกรรมแบบๆ ของเธอ

ป้านงตัดสินใจหันไปอุ้มหลานชายขึ้นมา เด็กน้อยรีบซุกหน้ากับป้ายๆ โอบคอกคุณยายเอาไว้แน่น สีหน้าของป้านงแสดงความไม่พอใจอยู่มาก แกเดินไปยังสถานีอนามัย เพื่อมุ่งหน้ากลับบ้าน

“ไม่ได้นะคะ!” เนตรไพลินที่เห็นสองยายหลานมุ่งหน้าไปยังสถาน

เจตนาจักรยานยนต์ถึงกับขับตัวเข้าหากว่า “ช่วยรอก่อนเลอะค่ะ! หนูขอร้องละ! อีกห้านาทีก็ได้ หรือไม่ก็ให้หนูไปเอกสารมาให้ก็ได้! แล้วป่าออกไปทางอื่นดีมั้ยค่ะ”

แต่ป่านงเดินอ้อมเธอไป ไม่สนใจคำแนะนำของเนตรไพลินเลย สักนิด

เนตรไพลินคิดหาวิธี มีอยู่เพียงสองทางคือ ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปโดยคิดว่าสิ่งที่เธอเห็นเป็นเพียงความเพ้อเจ้อ หรือพยายามห้ามแก้ไขโดยไม่สนใจว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ วินาทีนั้น เนตรไพลินตัดสินใจคราวแรกน้ำเสียงหนึ่งของป่านงเข้าไห้

“คุณป่าค่ะ ได้โปรด!”

ความโกรธที่ก่อตัวขึ้นทำให้ป่านงหันกลับไปฟ้าดมือหนากับใบหน้าของเนตรไพลิน เสียงเมียดังขึ้น ก่อนเสียงหนึ่งจะดังตามมา...

โครม!

กว่าพ่อค้าแม่ขายและคนเดินตลาดจะทันได้ตกลใจเรื่องของเนตรไพลิน ทุกคนหันขับไปมองลานจอดรถด้านนอก รถกระบะสี่ประตูสีดำคันใหญ่พุ่งชนจักรยานยนต์ที่จอดไว้ริมกำแพงเก่าของบ้านซึ่งจักรยานยนต์กว่าหล้ายสิบคันล้มระเนระนาด เสียงหัวกหวกโวยวายดังล้น

“อะไรนะ...”

ชาวบ้านพากันไปมุงดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีก็แต่เนตรไพลินกับผู้บาดเจ็บอยู่ที่เดิม ผู้บาดเจ็บมาดูแก้มอิมของเพื่อนสนิทที่แดงเจล้วงในดับ

“เนตร! เนตรเป็นอะไรมั้ย! เจ็บหรือเปล่า!”

เนตรไพลินส่ายหน้าปฏิเสธ เครอยังคงตกละลึกลึกลับสิ่งที่เกิดขึ้น

ป่านงรีบก้าวชบฯ ไปดูอุบัติเหตุ ทิ้งเนตรไพลินยืนอยู่กับผู้บาดเจ็บอย่างไม่สนใจเลยดี เมื่อแกมหายดียืนมองร่วมกับคนอื่นๆ ก็ถึงกับ

ตกละลึ่ง ดวงตาเล็กๆ จ้องมองรถจักรยานยนต์หลายคันที่ล้มกองกัน คาดตามของหารรถจักรยานคันเก่าของแก่ที่จอดเค้าไว้ในละแวกเดียวกัน ในหัวบัดนี้สับสนวุ่นวายก่อนจะพบว่าจักรยานของแก่ถูกกันชนรถอัดจนไถลไปติดกับกำแพงป้าช้าเสียแล้ว ที่นั่งเด็กตรงเบาะหลังยับยู่ยี่

“พูดเป็นเล่น...” ป้านงไม่อยากเชื่อสายตา หากเนตรไฟลินไม่ร้องแก่ไว้ ป้านนี้แก่และหลานชายคงถูกรถชนตายไปแล้ว

ความรู้สึกผิดก่อเกิดขึ้นในใจ ก่อนหน้านี้แก่กรองเดื่องเนตรไฟลินที่ทำตัวไว้เหตุผล พูดจาเปลกๆ จนหลานชายของแก่หัวดิวติก แต่บัดนี้แก่เริ่มเข้าใจ บางทีสิงที่เนตรไฟลินเตือนอาจเป็นเรื่องนี้...

‘อะไรกัน’ ชายผู้หนึ่งถามตอนออกพลางเปิดสมุดสีดำในมือ มองหารายนามของครกีตามที่เคยปรากฏก่อนหน้านี้ แต่บัดนี้หายไปแล้ว เขายาสอดสมุดเก็บในกระเป๋าเสื้อผ้าที่สวมอยู่ ชายคนนั้นพยายามให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแก้ไขอะไรไม่ได้ กวนดันยันต้าสีดำมองไปร้ายรอบ ไม่มีสิ่งใดเป็นพิรุธ

ผู้คนมากมายกรุเข้าไปช่วยคนขับรถกระbus ไม่นานรถตั่ราจี๊ มาถึงที่เกิดเหตุ เสียงไซเรนดังไปทั่วทั้งบริเวณ ชายในชุดสูทสีดำดึงปีกหมากลง ก่อนจะหายวับไปโดยไม่มีครัวรับรู้การมีอยู่ของเข้า

4

166

“ໄພມັນຍະຫຼອດົວ! ສີສັ່ອ! ອື່ໜ້າກິນຕັບ ຈະໄປຫຼອດີ້ສູ້ເນື່ອ!
ຢ່າຈະບອກມອກມັນຫັກກຳມະາກ!”

(ໄຄຮັມນຳທຳໜູນ! ຂຶ້ຍຍຍ! ອື່ໜ້າຮາກ ອຍ່າໃຫ້ໜູນ! ຢ່າຈະສັ່ງສອນມັນ
ຫະໃຫ້ເຂົດ!)

ເລື່ອງກິນດ່າຂອງອຸ້ຍແກ້ວດັ່ງອອກມາຈາກໄຕ້ຖຸນເຮືອນຫລັງຈາກເນດວ-
ໄພລິນກັບສຶ່ງບໍານຸນ ແມ່ນລານສາວຈະພຍາຍາມປ່ອງປິດແກ້ມທີ່ບວມຕຸ່ຍເອາ
ໄວ້ ແຕ່ອຸ້ຍແກ້ວກີຍັງຈົບພົວຮີໄດ້ ແກ້ວບເຄີນຄາມໃນຂະນະທີ່ເນດວໄພລິນເອາແຕ່
ປົງປົງເສຍວ່າເດີນໜີປະຕູເອງ ສ່ວນໜ່ອນ່ວນອຸ້ກັບກາຣທຳລູກປະບັບໜອນ
ແບບ່າຍ່າ ເພີຍໃຫ້ຜ້າເຂົດໜ້າຂອງແກ່ນວັດເປັນກົອນກລົມເລັກໆ ແລ້ວພ່ານ
ລົມຫາຍໃຈອຸ່ນໆ ລົງກັບຜ້າ ປະບັບລົງກັບແກ້ມອົມຂອງເນດວໄພລິນ ເພີຍ
ເຫັນນີ້ເນດວໄພລິນກົງສຶກດີຂຶ້ນ ແມ່ຈະໄມ່ຖືກວິທີນັກ ແຕ່ກົງປລອບໂຍນເຂົດໄດ້
ມາກແລ້ວເກີນ

“ໜູນເດີນໜີປະຕູຈົງໆ” ເນດວໄພລິນຍັງຄົງພຍາຍາມອອົບປາຍ

“ຈະໄປມາເລື່ອງ! ປະຕູຕີ້ໃຫ້ມັນມີໜ້ານີ້ ຢ່າເລື່ອງຕ້ວມາຢູ່ຫຍັງຢ່າ
ຈະປະສູ້! ວ່າຕ້ວມີເປັນຄົນຈະໄດ້ ໄພຍະອະຫຍັງທີ່ຫຼອດົວ ຕ້ວກ່ອອດເອາາ ຕື່ມັນ
ຄືນຢັ້ນກ່າ! ຕ້ວກ່ອມີມື່ອມີຕື່ນຫລວ!”

(ອ່າຍ່າມາເລື່ອງ! ປະຕູທີ່ໃຫ້ມັນມີໜ້ານີ້ ຢ່າເລື່ອງໜູນມາ ທຳໄມ່ຢ່າ

จะไม่รู้! ว่าหนูเป็นคนยังไง ครอทำอะไรให้ หนูก็เอาแต่หโนยอย่างนั้น ตอบันคืนไปสิ! หนูก็มีมีอีกเห้านะ!)

อุยแก้วยิ่งมีน้ำโนเเมื่อเนตรไฟลินพยายามปักป้องคนที่ทำร้าย เธอ แกรักหลานมาก จึงไม่พอใจทุกครั้งที่มีใครมาทำร้ายหลานทั้งสอง ไม่ว่าจะเป็นเนตรไฟลินหรือนิลพิราพ แกเป็นเช่นนี้ตั้งแต่สมัยตั้งท้อง ลูกคนแรก อุยแก้วรักและหวงลูกชายมาก ค่อยประคบประหมเลี้ยง กว่าไข่ในทิน ยิ่งลูกคนที่สองมากกว่าตัวจากไปตั้งแต่ยังไม่ได้คลอด แกยิ่งต้องค่อยปักป้องลูกชายแกให้ถึงที่สุด แต่ลูกชายกลับมีความผัน ที่ยิ่งใหญ่และต้องการเดินตามรอยเข้าของบุตรและพ่อที่รับราชการทหาร

อุยแก้วคัดค้านหัวชนฝ่า แม่ทั้งพ่อและสามีต่างก็เป็นรักของชาติ แต่โชคไม่ดีที่ทั้งคู่ตายในหน้าที่ ทิ้งภารกุญช์อย่างไวให้แกและแม่ อุย แก้วจึงไม่ต้องการให้ลูกชายรับราชการทหารอีกคน กลัวจะพลอยเอา ชีวิตไปทิ้งเสียเปล่าๆ แต่ความรักชาติขั้นกว่าเลือดในกาย ลูกชายจึง หาทางรับราชการจนได้ ไม่เป็นท่าน ก็เลือกจะเป็นตำรวจ ได้ดีบได้ดี ได้เลื่อนขั้นตำแหน่งตั้งแต่ยังหนู ถึงขั้นว่าได้แต่งงานกับลูกสาวผู้การฯ ปลูกต้นรักกอใหญ่และมีใช่คล่องใจนาม ‘เนตรไฟลิน’

แต่ความสุขในชีวิตนั้นสั้นมาก เพราะหลังจากแต่งงานได้เพียงห้า ปี ลูกชายแกก็เสียชีวิตในหน้าที่ไปอีกคน ในตอนนั้นเองแม่ของเนตร ไฟลินรับรู้ว่าตั้งครรภ์ลูกคนที่สอง แต่หล่อนไม่สบายใจที่ต้องอาศัยร่วม บ้านเดียวกับแม่สามี จึงกลับไปอยู่บ้านเดิม ทิ้งให้เนตรไฟลินอยู่กับบ่า เมื่อคลอดลูกสาวอีกคนก็นำลูกสาวมาให้ย่าเลี้ยง ส่วนตัวเองกระโดด ลงตะกร้าล้างน้ำ กล้ายเป็นสาวโสดและไปแต่งงานกับนายทหารศ ษูง โดยจ่ายเงินให้อุยแก้วห้าพันบาทแทนค่าเลี้ยงดู แต่แน่นอนว่า คนอย่างอุยแก้วมีหรือจะรับไว้ เงินห้าพันบาทแม้จะมีค่ามากในสมัย นั้น แต่มันซื้อขายหลานแกไม่ได้ แกยินดีจะเลี้ยงหลานด้วยกำลังของ แกเอง ส่วนเงินนั้นแกคืนให้ตัวแม่เป็นค่าน้ำนมของเนตรไฟลิน

“โอ~ ย่าก~ เดี่ยวความดันก็ขึ้นหرؤก” เนตรไฟลินปราม หันหน้าไปมองหน่อหนี่ที่เข้าແຕย้มขา เพราะอุ้ยก้าเข้าใจความรู้สึกของลูกสาว แกดี เป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร

ตอนนั้นเองเจ้าหมื่นที่นอนอยู่บนแคร์ใหญ่ได้คุณเรือนผงกหัวขึ้นมองคนที่ก้าวเข้ามาทางประตูหน้าบ้าน มันจ้องมองหญิงวัยกลางคนที่ก้าวเข้ามาพร้อมกับหลานชายตัวเล็กๆ เนตรไฟลินแปลกใจ เพราะแรกที่ก้าวเข้ามาก็คือป้าบัง คนที่ตอบหน้าเชօเมื่อตอนเย็น

“อะ! อีนบะใจก้าบนะ” (เอ็ง! นั่นงไม่ใช่หรอนนะ)

อุ้ยแก้วหันขับไปมองอีกคน เมื่อเห็นว่าครูคนนั้นคือป้าบังจริง รีบต้อนรับขับสู้ เพราะป้าบังเป็นคนรู้จักของแก บ้านที่ป้าบังอาศัยอยู่ ก็ห่างจากบ้านหลังนี้ไม่เกี่ยวอย

“มีหยังก่อ” (มีอะไรเปล่า) แกปิดภวดเซ็ดดูแคร์ไม่ใหญ่ให้แรก เข้ามานั่งพัก รีบจ้าไปยังตู้เย็นเก่าๆ ครัวขวัดน้ำพลาสติกสีขาวอกราม ตั้งเสิร์ฟ วางแก้วใสสกรีนลายสีแดงสดที่แกได้จากร้านขายทองไว้ข้างๆ กัน แต่ป้าบังที่เดินเข้ามากลับยืนอยู่นอกชายคา ให้สวัสดีอุ้ยแก้วและอุ้ยก้า ก่อนจะปล่อยหลานชายลง ให้เดินเล่นอยู่ใกล้ๆ

“สวัสดีจั้ยยะ ฉันมาหาเด็กคนนี้นะ ไม่รู้ว่าแก้มเป็นยังไงบ้าง”
ป้าบังรีบเข้าประดีน

หลังจากแยกกับเนตรไฟลินเมื่อช่วงเย็น แกจึงรู้จากคนรอบข้างว่าหญิงสาวเป็นหลานสาวของอุ้ยแก้วหรือแก้วโวที่ทุกคนรู้จักดี

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะป้า!” ยังไม่ทันที่ครูจะได้ตอบอะไร เนตรไฟลิน ก็เอยแทรกขึ้นอย่างมีพิรุธ

“มึงอุ้ยก้า ໄພยะห้อมัน!” (มึงรู้หรอว่าใครทำ!) อุ้ยแก้วโผล่งด้วยเสียงอันดัง

“ฉันเอองจัง ฉันก็เลยแวงมา...” ป้าบังเอยตามตรงด้วยเสียงน้ำสำนึกผิด ทำให้เด็กน้อยที่หลบอยู่หลังป้าบังพลอบยกมือไหว้ด้วยอีก

คน แม่เข้าจะไม่รู้ว่าผู้เป็นยายยกมือไหว้ด้วยเรื่องอันใด แต่พุตติกรรมเลียนแบบก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูอย่างบอกไม่ถูก

“ลั่นเมืองไปยะห์คอมันยีหยัง” (แล้วเมืองไปทำมันทำไม่) อุ้ยแก้วatham ต่อ แต่น้ำเสียงสุขุมกว่าเมื่อครู่อยู่มาก

ป้านงหลุบตาลง แม้จะไม่แน่ใจเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้นัก แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้สึกว่าวันนี้แกett ต้องมาขอโทษ คือแก่ปฏิเสธความหวังดีของเนตรไพลินอย่างไรエี่ยวไย อารมณ์ซั่ววุบันนั้นทำให้ทุกอย่างแย่ลงไปมาก

“ฉัน...”

“ย่า หนูผิดเอง หนูไปดึงแขนป้าเข้า ป้าเลยตกใจ” ยังไม่ทันที่ป้านงจะบอก เนตรไพลินก็บอกอย่างนั้น แม้จะไม่ใช่ความจริงทั้งหมด แต่ก็มีความจริงอยู่ส่วนหนึ่ง

ป้านงหันมองเนตรไพลินอย่างเปลกลิ้า ทั้งๆ ที่แกเป็นคนทำร้ายเนตรไพลินแท้ๆ หญิงสาวกลับหาเหตุผลที่ทำให้แกไม่ถูกอุ้ยแก้วดุด่าเสียอย่างนั้น เนตรไพลินหันมาจ้องมองใบหน้าของแก สายตาบอกว่าต้องการให้แกekoขอไปกับเชอตัวเอง

“เต็อกำ!” (จริงหรือ!) อุ้ยแก้วร้องถามเพื่อความแน่ใจ แกเชื่ออุ่นแล้วว่านันเดือรอยฝา้มือ หาใช่ร้อยจากกรวดินชนประดุจไม่

ป้านงพยักหน้ายอมรับคำอย่างปฏิเสธไม่ได้ ด้วยแกก็หัวใจกับอุ้ยแก้ว รู้กันดีว่าอุ้ยแก้วเป็นหญิงแกร่ง แกสู้ชีวิตมากับแม่ตั้งแต่ยังเล็กนั้นทำให้แกมีนิสัยหัวหาวๆ ตามประสาผู้หญิงที่ยืนด้วยลำแข็งของตัวเอง เช้มแข็งอย่างบอกได้ แต่มักจะใจดีกับเด็กๆ โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงด้วยแล้ว แกจะรักเป็นพิเศษ

“เตือนหัวตัวก่อระวังเนื้อระวังตัวトイก่า ดีหนะบะโคนใส่แก่น ต่า บะอันต่าปุดต่าเป่าหมด” (ครัวหัวหนูก่อระวังเนื้อระวังตัวด้วยสิ ดีนะที่ไม่โคนลูกตา ไม่อย่างนั้นตาปุดatabwmหมด) อุ้ยแก้วร้องบอกก่อน

จะกวักมือชวนป่านงพร้อมหลานชายตัวเล็กให้มานั่งกินข้าวเย็นด้วยกัน บรรยายกาศเปลี่ยนไปจากช่วงเวลา ก่อนหน้านี้มาก เพียง เพราะ อุํญาแก้วเบาใจเมื่อรับรู้เรื่องราวจากปากทั้งสองคน

ในขณะเดียวกัน ณ อีกสถานที่หนึ่งที่ห่างไกลจากโลกมนุษย์มาก สภาพอากาศก็แตกต่างกับโลกมนุษย์โดยสิ้นเชิง กลืนโผล่หลอมละลายโซยคละคลุ้ง เป็นบ่อนเต็มไปด้วยหมอกสีแดงฉาน ความร้อนระอุจากเบื้องล่างพวยฟุ่งขึ้นมา ด้วยผืนดินบางส่วนหลอมเหลวเป็นแผ่นลava เหลว พองอากาศเดือดปุดท่ามกลางเสียงโลยหนาของสรพสัตว์ ไม่มีสักวินาทีที่สถานที่แห่งนี้จะไร้เสียงโลยให้ คร่าความรู้ของความเมตตาจนไม่เป็นภาษา ร้าร้องอยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีใครเข้าซู่ย เหลือได้

ใจกลางของสถานที่แห่งนี้เป็นที่ตั้งของอาคารหลังใหญ่ๆ ที่มาเล่นทางสีสายทอโดยวาสู ใจกลางอาคารใหญ่ สายหนึ่งมุ่งตรงมาจากทางทิศเหนือ สายหนึ่งมุ่งตรงมาจากทางทิศใต้ อีกสองสายตรงเข้ามาจากทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกและตัดกัน ณ ใจกลางของอาคารใหญ่พอดี แบ่งพื้นที่ของสถานที่แห่งนี้เป็นสี่ส่วนใหญ่ๆ แต่ละส่วนแบ่งอยู่เป็นสี่ส่วนเล็ก แต่ละส่วนเล็กแยกจากกันอย่างชัดเจนด้วยแม่น้ำสายหลักที่แยกเป็นสี่สาย และแตกแขนงออกไปเรื่อยๆ ตามการบูรจับ

ไม่ว่าใครหน้าไหนก็คงไม่ต้องการมีจุดจบอยู่ที่นี่ แต่สุดท้ายแล้ว ไม่ว่าใคร จะรำรวย ยากดีมีเงิน ก่อบุญหรือสร้างบ้าบี ก็ต้องมาลงเอยในสถานที่แห่งนี้ที่เรียกขานว่า ‘นรก’

อาคารหลังใหญ่ๆ ที่ตั้งตระหง่านดั่งภูเขาสูงลิบด้วยจำนวนขั้นกวางสี่สิบสี่ขั้นและลึกลงไปใต้ผืนดินร้อนระอุอีกสิบสี่ขั้น ตัวอาคารทำด้วยหินสีดำสนิท ว่ากันว่ามันดำเสียจนไม่อาจสะท้อนแสงเพลวไฟ

รายรอบได้ ยิ่งไปกว่านั้นความเขตของอาคารหลังนี้ยังกินพื้นที่กว่า 2,400 ตร. กม. กว้าง 4 กิโลเมตรจะควบคุมประชากรที่หลังให้ตามยังรากในแต่ละวัน และระบายออกไปสู่ชุมชนที่แยกกันด้วยแม่น้ำสายใหญ่ ต้องใช้แรงงานมหาศาลและการจัดการที่ดีเยี่ยมในการจัดการนรภแห่งนี้ ด้วยแต่ละวันมีดวงวิญญาณเข้าออกมากกว่าหนึ่งพันดวง

เมื่อก้าวผ่านประตูบานหนาด้านหน้าเข้าสู่อาคารหลังใหญ่ จะมองเห็นทางเดินสีขาวทอดยาวสูง ภายในสถานที่แห่งนี้ดูไม่ร้อนระอุเท่าไร อย่างน้อยก็เย็นกว่าภายนอกอยู่มากใน ถึงกระนั้นก็หาได้เงียบสงบอย่างที่คิดไม่ ท่ามกลางเพลงบรรเลงคลอเปาฯ มีเสียงพูดคุยกัน เชิ้งเช้ ทั้งชายและหญิงอยู่ในชุดสูทสีดำกับหมวกฟีดอร่าประจัตัวบ้างพูดคุยกันอย่างรีบเร่ง บ้างเดินไปเดินมา กันให้คัวก

‘คำสั่ง 9844 และ 9848 ติดรหัส 166’ ชายชุดดำเอ่ยกับหญิงคนหนึ่งที่正วงอยู่กับการตรวจรายงานผ่านเครื่องมือคล้ายคอมพิวเตอร์ พกพาขนาดเล็ก ป้ายสีขาวบนเคาน์เตอร์เขียนด้วยภาษาไทยว่า ‘แผนกรับเรื่อง’

‘166?’ หล่อนถามย้ำอย่างประหลาดใจ

‘ใช่ 166’ เขายืนยันกับหล่อน

‘แน่ใจหรือคะว่าไม่ใช่ 016 ดวงวิญญาณหลบหนี’ หล่อนถามย้ำอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน รหัส 166 ไม่ถูกใช้งานนานมากแล้ว

‘รหัส 166 คำสั่งงานถูกยกเลิกโดยไม่ทราบสาเหตุ’ เขายืนยันกับหล่อนด้วยรหัสและความหมายของมัน

เนินนานมากแล้วที่นรภเขตี้ดำเนินงานเกี่ยวกับการรับดวงวิญญาณและพิพากษาปัญหให้ดวงวิญญาณมากมาย โดยหน้าที่ทุกส่วนนั้นขึ้นอยู่กับส่วนกลางและข้อตกลงระหว่างนรภทุกภาคส่วน นรภแต่ละเขตจึงดำเนินงานภายใต้การผังการของพญาอมราษ โดยมีymuthเป็นผู้ปฏิบัติงาน

‘ขออภัยที่ต้องถกเถียงยังคงน้ำเสียง เพราะรหัส 166 ไม่ถูกใช้งานมาหลายทศวรรษแล้ว’ หล่อนบอกก่อนลงรายการในคอมพิวเตอร์ แต่ชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้ากลับไม่แสดงสีหน้าใด เขาเพียงยืนรออยู่อย่างนั้นเพื่อรับฟังคำแนะนำจากหล่อน

‘ทางเรารับเรื่องแล้วค่ะ จากนี้คุณต้องขึ้นไปบรรยายสรุปกับคณะกรรมการที่ชั้น 4 ห้องปฐมกาล และส่งรายงานภายในวันพรุ่งนี้ น้ำเสียง ใช้ทางเดินตะวันตกสาย 7 ไปอาคารอนันตกาล ทางขึ้นชั้น 4 ใช้บันไดทางทิศตะวันตกของอาคารอนันตกาลได้เลยค่ะ’ หล่อนอธิบาย เขาหาได้ตอบคำใดไม่ เพียงรับเอกสารแผ่นบางที่หล่อนมอบให้ และก้าวไปยังทิศตะวันตกตามคำบอก มุ่งหน้าไปยังตึกอนันตกาลและขึ้นสู่ชั้น 4

ชั้น 44 ของสิ่งก่อสร้างขนาดหิมานีเป็นที่ตั้งของห้องทำงานใหญ่ของครรตนหนึ่งที่นั่น เอกายพักสายตาอยู่บนเก้าอี้ทำงาน ตัวใหญ่หลังโต๊ะไม่สีเข้มที่เต็มไปด้วยกองงานเอกสาร มันมากมายเสียจนทำให้ห้องทำงานอันกว้างขวางแคบลงมากที่เดียว ชายผู้นี้สวมชุดสูทอิตาลีสีขาว ผูกเนคไทสีเทาอ่อนที่บัดนี้ปลดให้หลวมจนหย่อนลงจากลำคอหนาของท่านนายอย่า เผยแพร่เสื้อกั๊กสีขาวติดกระดุมกลางตัวด้านใน มีเสื้อสูทสีเดียวกันคลุมไว้เหนือพนักพิง สองมือวางพักไว้บนที่พักแขน

‘ท่านน่าจะพักบ้างนะขอรับ’ ครรตนนั้นเอ่ยขึ้นพลางก้าวเข้ามา หยุดยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะทำงานใหญ่

‘ข้าพักอยู่’ เสียงทุ่มต่ำของเจ้าของกายาใหญ่บอกขณะดวงตาของปิดสนิท เส้นผมสีดำยาวหวีเสยขึ้นเรียบเปล้ แต่คิ้วหนาขมวดกันแน่น

‘แม้จะเป็นพญามราชก็ไม่ได้หมายความว่าท่านต้องให้มงานตลอดเวลานานะขอรับ’ ชายร่างเล็กกว่าyangคงเสนอ เข้าส่วนชุดสูทสีดำ

สีเดียวกันกับยมทูตคนอื่นๆ แต่ถูกดูหมกพีดօราສีดำถือไว้ในมือข้างหนึ่ง

‘ข้าเลือกเจ้าให้มามเป็นผู้ช่วย ฉันทิต หาใช่ให้เจ้ามาเป็นแม่ข้าไม่’ ชายผิวเข้มว่า

‘กลับไปปักผ่อนบ้างเถิดขอรับ’ ฉันทิต ผู้ช่วยส่วนตัวของพญาอมราซัยังคงพยายามแนะนำอย่างต่อเนื่อง แต่ครั้นท่านเปิดดวงตาคอมกริบสีดำสนิทขึ้นมามอง เขาก็ทำได้เพียงแค่เงียบ

‘เจ้าเห็นคำสั่ง 9844 และ 9848 แล้วหรือยัง’ ชายในชุดขาวถาม
‘ยังขอรับ’ ฉันทิตตอบตามตรง

‘รหัส 166 (คำสั่งงานถูกยกเลิกโดยไม่ทราบสาเหตุ) ที่เพิงถูกเรียกใช้เมื่อสามนาทีที่แล้วไม่เคยถูกใช้มาก่อนในยุคสมัยของข้า มีครกกำลังเล่นตลงกับข้า’ เจ้าของห้องทำงานแห่งนี้ถอนหายใจ ก่อนกว่าเอกสารเอกสารเก่ากองใหญ่ยืนให้ฉันทิตไปจัดการต่อ

‘พากมันหลุดออกจากงานเมื่อตอนแล้ว จัดการเอกสารเหล่านี้ต่อด้วย’

เอกสารเป็นน้ำเต็มไปด้วยรายนามของดวงวิญญาณที่เคยติดอยู่ระหว่างโลกแห่งความเป็นกับความตาย หลังจากองค์ไวรุษวะ สายท่านค้นพบสถานที่แห่งนั้น เหล่ายมทูตจึงประสารงานเข้าช่วยเหลือดวงวิญญาณที่เหลือ ก่อนจะจัดแจงให้สถานที่แห่งนั้นกลับเป็นรากอีกทั้งหนึ่ง เพราะดวงวิญญาณที่เพิ่มขึ้นในแต่ละวันและโทษทัณฑ์ที่นานขึ้นทุกที นรภจึงต้องรับมือกับสถานการณ์ก่อนทุกอย่างจะสายเกินไป

‘แล้วท่านล่ะขอรับ จะกลับไปปักผ่อนใช่ไหมขอรับ’ ยมทูตยังคงคาดหวังว่านายตนจะกลับไปปักผ่อนตามที่เขาเสนอ

‘ข้าจักลงไปพังบรรยายสรุป’ สิ้นคำกา咽าใหญ่ก็ถูกขึ้นจากเก้าอี้ หยัดยืนด้วยส่วนสูงที่มากกว่าymทูตทั่วไปอยู่มาก ร่างกายที่กำยำ

ล้ำสันทำให้ดูองอาจและน่าเกรงขาม

แต่ดูเหมือนจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง เมื่อหูมากทรงฟื้ดอราสีขาวของท่านหายไปจากโต๊ะทำงาน

‘หมวดข้า’

‘มะ...มาแล้วเจ้าค่ะ! มาแล้ว!’ หญิงสาวผู้หนึ่งรีบร้องบอกเสียงหวาน หล่อนก้าวช้าๆ เข้ามาภายในห้องทำงานใหญ่ พร้อมกับหูมากฟื้ดอราสีขาวใบโต หล่อนมีนามว่า ‘กชมน’ เป็นผู้ช่วยทัวไปของเหล่าymyth เพิ่งได้รับตำแหน่งดูแลท่านพญาอมราษฎร์เมื่อไม่นานมานี้ หลังจากผ่านการทดสอบเป็นymythฝึกหัด

ว่ากันว่าในคืนนั้นหล่อนจำต้องรับดวงวิญญาณของชายชาวคนหนึ่ง แต่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน ทำให้กชมนต้องลับไปรับดวงวิญญาณของชายอีกคนที่ทำการอัตโนมัติกรรมแทน ไม่มีครรภ์ว่าหล่อนได้ดวงวิญญาณนั้นมาด้วยวิธีใด แต่ท่านพญาอมราษฎร์เป็นผู้ลงนามยินยอมให้ผ่านการทดสอบนั้นด้วยตนเอง

‘ขอบใจ กชมน’ เจ้าของฝ่ายมีหูรับหูมากฟื้ดอราสีขาวจากมือหล่อนแล้วสวมมันไว้ ปล่อยให้เรือนผนวยราสีดำสนิทดูลงกลางแผ่นหลัง

‘ตั้งแต่เมื่อใดที่เจ้าเข้าออกห้องนี้ได้โดยอิสระ’ วินาทีนั้นเองที่ฉันทิตแสดงอาการไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ปกติแล้วมีเพียงเขานเดียวที่เข้าออกห้องทำงานของพญาอมราษฎร์ได้โดยไม่ต้องขออนุญาต หากไม่นับรวมไอยรีสิตามันและไวยาวาหะผู้เป็นสายของท่านเอง

‘จะ...ขออภัยด้วยเจ้าค่ะ พะ...พอดีเขารีบเกินไปหน่อยเจ้าค่ะ กลัวว่าจะน้ำหูมากของท่านนิลลากาพ...มาให้เมทันเจ้าค่ะ’ กชมนให้เหตุผล

‘มันเป็นหน้าที่ของเจ้าตั้งแต่เมื่อไร!’ ฉันทิตตามต่อสีแดง

‘พอกลับที่! เป็นข้าเองที่ให้นางทำความสะอาดหูมากของข้า ด้วย

เห็นว่าเจ้ามีงานที่ได้รับมอบหมายมากพอแล้ว ฉันทิต เลิกโหยเป็นเด็ก เสียที! เจ้าของก้ายาใหญ่เอ็ดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ดูเหมือนการไม่ได้ พักผ่อนเป็นเวลานานจะทำให้ชายผู้นี้หงุดหงิดง่ายขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

เจ้าของก้ายาใหญ่ถอนหายใจก่อนก้าวเข้าไปในห้องกระจก ณ ใจกลางห้องทำงานใหญ่ มันเป็นห้องโล่งประมาณสิบตารางเมตร เพดานสูงกว่าสามเมตรที่เดียว ประตูบานใหญ่ทำจากกระจกและล้อม ตัวยันผนังกระจก ไม่นานห้องนี้ก็ค่อยๆ เคลื่อนลงสู่เบื้องล่างไม่ต่างกับ ลิฟต์ตัวใหญ่ที่มีใช้อยู่บนโลกมนุษย์เลยสักเพียงนิด

‘166’

เข้ามายืนเอยหัศพที่ไม่เคยถูกใช้เปาฯ ท่ามกลางเสียงเพลงบู๊ 60 ที่เปิดตลอดรายการ แม้เสียงเพลงจะทำให้รู้สึกสงบ แต่หัวใจดังโต ของเขาร้อนระอุดังไฟเผาที่เดียว

៥

กลืน?

เสียงฝ่าเท้าร้าสื่อน้ำมันเก่าๆ ดังไปตลอดเส้นทางแสนคุ้นตา ความเย็นยะเยือกที่ฝ่าเท้าขาวสัมผัสได้ทำให้เนตรไฟลินเย็นสันหลังวับ หญิงสาวมองเห็นได้เพียงทศนิวัติเบื้องหน้าห่างออกไปเพียงสองเมตรเท่านั้น ครั้นเพ่งมองก็กลับเห็นเพียงความมีดมิด ความกลัวเริ่มเข้ามาเกาะหัวใจดวงเล็กๆ จนสองขาเรียวสั่นเทา เนตรไฟลินรู้สึกแปลกร้า ยิ่งเรอ ก้าวเดิน กลับยิ่งเหมือนเรอเดินอยู่กับที่

“ย่า!” เนตรไฟลินตะโกนเรียกหาย่า แต่สิ่งที่ตอบกลับมากลับเป็นเสียงร้า ให้ของใครบางคน

วินาทีนั้นสองขาเธอหยุดนิ่ง มือเรียวกุมอกอ่อนบ่ากระแทกระซัง เนตรไฟลินใจมายืนอยู่จุดนี้ เครื่องไม้รู้เลยด้วยซ้ำว่าสถานที่แห่งนี้คือที่ได้กันแน่ ไม่นานเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้น เมื่อเบื้องหน้าปรากฏดวงไฟเล็กสุกใสดั้งกระจกสะท้อนแสงไฟเจิดจ้า เนตรไฟลินทำได้เพียงหวีตามองก่อนจะพบว่าสิ่งนั้นคือดวงตาดวงเล็กๆ ของแมว

“เมว...เหรอ...” เนตรไฟลินอยู่เสียงค่อย หัวใจดูงน้อยยังคงบีบแน่นอยู่ในทุกขณะ

กระทั่งเสียงสะอื้นร้า ให้ดังขึ้นอีกครา เนตรไฟลินก็ถึงกับตกตะลึง เมื่อดูงตาดวงเล็กๆ ของแมวกว่าหลายสิบตัวปรากฏขึ้นชัดเจน มัน

จ้องมองเชือพร้อมกับชูเบาๆ ในลำคอ หญิงสาวหวานคิดถึงภาพนิมิต แรกที่เห็น...ภาพของป้าแรมที่นอนแน่นกับพื้น และหันที่ที่เนตรไพลิน ระลึกได้ ร่างของแก็กพลันปราภภูยู่ท่ามกลางฝูงเม瓦

ตืบ!

เนตรไพลินตกใจแทบสิ้นสติ ตั้งใจจะอุกวิ่งไปให้ไกลที่สุด แต่ สองขากลับทรุดลงอย่างกับมีบางอย่างค้างไว้ ร่างบางส่วนเหมือนที่มกลางความเมื่อมีด กระทั้งหันไปมองร่างอันไร้วิญญาณของป้าแรมที่นอนอยู่กับพื้น แกเหลือกตามองเชือคล้ายจะขอความช่วยเหลือ ร่างงามถึงกับขอบสะท้าน แขนของป้าแรมค่อยๆ ขยับ นิ้วมือที่เริ่มแข็ง จากภาวะการแข็งตัวของกล้ามเนื้อหลังการตายขยับให้เกิดกักอย่างติดขัด ร่างนั้นพยายามตะเกียกตะกายเข้าหาเธอ วินาทีที่มือเย็นเฉียบ ของป้าแรมกำเริบว่า ไวชนเล็กๆ ทว่าทั้งตัวเนตรไพลินก็ลุกซู่

หญิงสาวลีมตาเพิ่บและพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงนอนตัวเอง เนื้อตัวเปียกซุ่มด้วยเหงื่อออกพำ ทำเอาชุดนอนสีขาวแนบฉุ่นไปกับเรือนกาย ทรงอกอ้อมยังคงขยับถี เครื่องอ้อมมือไปเปิดสวิตซ์คอมไฟเล็กๆ ที่ตั้งเอาไว้บนเตียง แลกกลับมาทิ้งตัวนอนแผ่นหلا ดวงตามา จ้องมองผ้าเพดานอยู่อย่างนั้น พยายามคิดถึงภาพที่เห็น มันเหมือนจริงเสียจนหัวใจสั่นไหวไม่หยุด

หูเล็กได้ยินเสียงประตูชั้นล่างเปิดออก สนิมที่เกาะอยู่กับบานพับเหล็กทำให้ทุกคราที่เปิดใช้งานจะมีเสียงเอี้ยดอ้าด เครื่องรับสัญญาได้ในทันทีว่าบ้านนี้คงเป็นเวลาประมาณตีห้าไม่ผิดแน่ เนตรไพลินถึงกับถอนหายใจ เลือกจะลุกออกจากที่นอนเพื่อเตรียมตัว เครยกหลังมือขึ้นปัดเหงื่อเม็ดเล็กๆ ทว่าทั้งใบหน้า หยัดกายลุกขึ้นยืนข้าๆ และคัว เอก้าผ้าเช็ดตัวเดินออกจากห้อง มุ่งหน้าไปยังห้องน้ำชั้นล่าง ทิ้งความชงๆ เอาไว้ข้างหลังและหวานใจมันเป็นเพียงแค่ฝันร้ายก็พอ

แสงตะวันสาดเข้ามายากทางหน้าต่างฝั่งทิศตะวันออกหลัง
ใต้ทำงานของเนตรไพลินพอดี แสงสีทองอันอบอุ่นทึบกระหง
ใต้ทำงานของเธอที่ทำความสะอาดเมื่อวานยืน มีกระเบ้าใบเล็กและ
ชุดเครื่องเขียนส่วนตัววางไว้บนนั้น ดอกกุหลาบสีชมพูดอกใหญ่ที่ตัด
มาจากบ้านปักเอาไว้ในแจกันที่ใส่น้ำครึ่งหนึ่งพอให้ดอกไม้มีแรงเหี่ยง
ทำให้บรรยายกาศในห้องทำงานเธอสดชื่นขึ้นมากิ

มือเรียบปลดล็อกกลอนหน้าต่างอะลูมิเนียมที่ดูจะไม่ถูกใช้งาน
นานมากแล้ว อาการสดชื่นภายนอกพัดเข้ามายain ในห้อง ระบายกลิ่น
เอกสารเก่าๆ ที่กองพะเนิน แต่ยังไม่ทันที่จะเปิดหน้าต่างจนสุด ใคร
คนหนึ่งก็ตะโกนบอกเธอ

“น้องปิดหน้าต่างหน่อยสิ! พี่จะเปิดแอร์แล้ว” ชายในชุดเสื้อเชิ๊ต
สีน้ำเงินร้องสั่งจากใต้ทำงานของ她 ทรงผมเรียบแบล็คเป็นมันวาวจัด
ทรงมาอย่างดี เข้ากับเนกไทผ้าไหมเป็นมัน เขาสวมแวนต้าราคาแพง
ประดับเรือนภายในด้วยทองคำ ไม่ว่าจะเป็นสร้อยข้อมือทองคำ แหวน
ทองคำงวดโต และสร้อยคอห้อยพระลี่ย์ทององค์เล็ก หากไม่บอกรวบ
เขาซื่อ ‘สมชาย’ เป็นเจ้าพนักงานทะเบียน เธอคงคิดว่าเขามาติดต่อ
ราชการ

“ค่ะ? แต่เวลาตอนเข้ามาอาการยังไม่ร้อนเลยนะคะ” เนตรไพลินแย้ง
ในทันที เธอเห็นว่าเข้าที่อาการดีเข่นนี้ เปิดหน้าต่างให้สายลมเอื้อย
พัดเข้ามาดูจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

“โอย ร้อนจะตายอยู่แล้ว!” สมชายโวยวาย อาจเพราเดตลอด
มาห้องทำงานของสำนักปลัดเทศบาลเปิดใช้งานเครื่องปรับอากาศ
ตั้งแต่ช่วงเช้า เจ้าหน้าที่หลายคนชินกับความเย็นน้ำของเครื่องปรับ
อากาศจนไม่อาจทนอุณหภูมิปกติได้ หน้าต่าง窗玻璃บานจึงแทบไม่เคย
ถูกเปิด

“มีอะไรกันแต่เข้า?” หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งร้องถาม แกหุ่ด

ยืนอยู่ตรงประตูกระจากด้านหน้า มือข้างหนึ่งกำหุกระเปาหนังใบโต ราคาแพง สวยงามพิมพ์เนื่องประยุกต์ตัดเย็บด้วยผ้าทอมือให้เป็นชุดสูท สีครีมคู่กับรองเท้าสันเตี้ยสีเดียวกัน ทรงผมซอยสั้นและดัดลอนใหญ่ ให้เส้นผมที่แม่จะย้อมมากก็ยังดูสวยงามเป็นธรรมชาติ การแต่งกายของแก่นั้นเรียกว่าได้ว่าดูภูมิฐาน สมวัยเป็นที่สุด เพราะจำต้องแต่งกายให้สมฐานะหัวหน้าสำนักปลัดเทศบาลไทรหลวง

“สวัสดีค่ะป้าเจ้า!”

เจ้าหน้าที่ทุกคนกล่าวทักทาย ป้าเจ้ารับไหว้ด้วยรอยยิ่มบางพลางหันดูทุกคนที่ยืนอยู่บริเวณนี้ ก่อนจะเหลือบมองสมชายที่เขยบสนิท แกเลิกคิ้วน้อยๆ อป่ายรอฟังคำตอบจากชายผู้นี้

“เอ่อ...ไม่มีอะไรจั่งป้า” แต่สมชายเดือกด้วยปฏิเสธ เพราะเกรงจะถูกดูเรื่องที่เร่งให้เปิดเครื่องปรับอากาศ

“เนตรไพลินมาทำงานรึยัง” เมื่อสมชายไม่แสดงเจตจำนง ป้าเจ้าจึงร้องหาเนตรไพลินเพื่อประสานงานเรื่องร้องเรียนของป้าแรม

“มาแล้วค่ะ” เนตรไพลินรีบขานรับ เครื่องหัวขอมาจากบริเวณที่นั่งของเธอ “สวัสดีค่ะหัวหน้า” ยกมือไหว้สวัสดีป้าเจ้าด้วยเช่นกัน

“เดียวนามาເຂົາໄປບອນຖຸາຕ ຍາຍແຄນມັນຮອອ່ຟ້ຳຂ້າງໜ້າແລ້ວ” ป้าเจ้าร้องสั่งเสียงฉะฉานก่อนจะก้าวเข้าในส่วนห้องทำงานที่กันด้วยกระจกใส มีเครื่องปรับอากาศอีกด้วยเป็นของตัวเอง ถึงกระนั้นเครื่องปรับอากาศตัวนั้นจะใช้ในยามป้าเจ้าร้อนจนทนไม่ไหวจริงๆ เพราะแกเป็นคนขี้หนาว

เมื่อเนตรไพลินได้ยินว่าແຄນຮອອ່ຟ້ຳດ້ານອກຈິງรีบเก็บกระเปาและตะระเตรียมข้าวของเพื่อมุงหน้าไปสำรวจพื้นที่ ไม่ลืมหยิบเอกสารข้อมูลเก่าๆ ที่พี่สามเก็บเอาไว้ติดมือไปด้วย สองมือที่ขอบหัวของพะຽงพะรังยังไวนแบบชิดอก เครื่องซอยเท้าออกไปจากใต้ทำงาน ครั้น

เดินผ่านหน้าสมชาย เขอจึงค้อมศีรษะให้เข้าและเจ้าหน้าที่คุนอื่นๆ อย่างขอนญาตออกไป แม่สมชายจะแสดงทำทีไม่สนใจอยู่มาก ก็ตาม หญิงสาวแสวงกระอักกระอ่วนเมื่อถูกมองด้วยสายตาคนนั้น

เมื่อก้าวออกจากห้องทำงานใหญ่ได้แล้ว เนตรไพลินถึงกับรู้สึก โล่งอก เขอสุดหายใจเข้าเสียจนเต็มปอด ก่อนจะพ่นมันออกมายัง ริมฝีปากอย่างคนยกภูเขาออกจากอก ท่าทางของเขอทำให้แอมที่ยืน รออยู่ถึงกับหัวเราะร่วน ดูจะเข้าใจความหนักอกหนักใจของเนตรไพลิน ดีที่เดียว

“เป็นไง โคนรับน้องเหรอ” หัวหน้านิติการสาวเซา วันนี้หล่อน ทาริมฝีปากเป็นสีส้มสวยงาม สวมเสื้อยืดคอปกสีขาวอ่อน ใบน้ำเงินสีเดียวกัน กับสีที่ใช้ทาตัวอาคาร ซึ่งถือเป็นสีประจำเทศบาลใหญ่หลวง นุ่งกางเกง ขายาวสีดำ และรองเท้าผ้าใบ ในขณะที่เนตรไพลินแม้จะสวมเสื้อสีเดียวกัน แต่ยังคงสวยงามประป่อง

“ก...เกือบไปแล้วค่ะ” เนตรไพลินยิมเจือน เครองต้องใช้ความ พยายามมากขึ้นอีกระดับ หากอยากทำงานในเทศบาลแห่งนี้จตอลด รอดฝัง

“ให้เดานะ...อีสมชายใช่มั้ย” แคมกวักมือเรียกให้เนตรไพลินก้าว ตามมา หล่อนไปยังประตูรั้วด้านหน้าของเทศบาล เหลียวมองซ้ายที่ ขวาที่ให้แน่ใจว่าไม่มีรถรา ก่อนจะก้าวข้ามถนนสองเลนนี้ไปยังฝั่ง ป้าช่าใหญ่

เนตรไพลินทำได้เพียงพยักหน้ารับและก้าวตามหล่อนไป

“อย่าไปถือสามัคคีเลย มันก็แค่ปากดีกับเด็กใหม่ไปอย่างจัง แหละ ไม่ค่อยกล้าหากรอ”

เสียงสัญญาณปลดล็อกประตูรถซีดานคันเล็กดังขึ้นเบาๆ ก่อน แอมจะเปิดประตูฝั่งที่นั่งคนขับ เนตรไพลินจึงเอื้อมไปเปิดประตูรถฝั่ง ที่นั่งข้างคนขับอย่างรุ้งงาน แต่แอมรีบร้องปรามเขอเบาๆ

“โน๊ฯ เอามอ’ไซค์ไป พี่ยิบมวกเนยฯ”

เนตรไพลินถึงกับชะงักไปในทันที เครื่องปิดประตูพลาสติกดิบว่า คนจะไร่ทำไม่ถึงมาทำงานด้วยรถสองคัน มีหน้าเข้ายังเป็นรถเก่งชีด้านคันหนึ่ง และจักรยานยนต์คันหนึ่งอีกด้วย ก่อนจะถูกคิดได้ว่าหัวรือบางที่แอบมองจากชายถึงรถจักรยานยนต์ของเธอ

“ใกล้ๆ แค่นี้เอง เอามอ’ไซค์เนตรไปแหละ รถพี่มันเปลืองน้ำมัน” แอมอธิบายเนตรไพลินด้วยเหตุผล แม้สุดท้ายแล้วปัญหานั้นจะแก้ได้ด้วยการใช้รถคนอื่น

เนตรไพลินกะพริบตาบริบู๊ กระทั้งตั้งสติได้ จึงหันหลังมุ่งไปยังรถจักรยานยนต์ของเธอ ไม่ลืมวางข้าวของสัมภาระในตะกร้าหน้ารถ จัดเร่งรังสรรค์ป้องขึ้นนั่นอยา กำกับร่องรถมองเหตุการณ์ไซค์และรอให้แอมขึ้นซ้อนท้าย ไม่กี่วินาทีรถจักรยานยนต์คันใหม่จึงมุ่งหน้าไปตามถนนสายเล็กตามคำบอกร่องแอมที่ดูจะไม่ชำนาญทางเท่าไร บางครั้งก็ต้องเลี้ยวรถกลับไปกลับมาเพื่อเข้าตามตรวจสอบซอกซอย กว่าจะไปถูกทางก็เล่นเอาเนตรไพลินเหนื่อยจนต้องค่าว่า渺安排ที่หมู่บ้านมาดูเอง

“แหะๆ โทษทีนะ พอดีฟิไม่ค่อยมาเส้นนี้” แอมยิ้มแห้งๆ เพราะทำให้ทั้งคู่เสียเวลาไว้ไปวนมากกว่าสามสิบนาทีแล้ว ในความเป็นจริงเวลาเนี้ยพากเชื่อจะต้องถึงบ้านของป้าแรมแล้ว

กระทั้งย่างเข้าเวลาสาย นาฬิกาบนหน้าปัดรถจักรยานยนต์บอกเวลาว่าเป็นเวลาสิบโมงครึ่งแล้ว ทั้งสองยังคงไม่ถึงที่หมาย ดวงตากลมของเนตรไพลินมองหาร้านขายของชำที่พอจะให้ตามทางได้ พบร้าทางข้างหน้ามีร้านขายของชำตั้งอยู่ปั๊มน้ำมันหลอด เนตรไพลินจึงตัดสินใจ

แบบ

“สวัสดีค่ะ ขอโทษค่ะ ขอสถานที่หน่อยค่ะ” เมื่อรถจักรยานยนต์คันใหม่ของเนตรไพลินจอดหน้าร้านขายของชำก็พบร้าไม่มีใครอยู่ในร้านแห่งนี้เลย แม้จะตะโงนถ่านสักกี่ครา แต่สิ่งที่ตอบกลับมาเมื่อเพียง

ความเงียบจันเท่านั้น

“สวัสดีค่า!” สาวเจ้าจึงร้องบอกด้วยเสียงดังขึ้น แน่นอนว่ามันยังคงเป็นเช่นเดิม

“ลุงแหวน!” แอมตะโภนเรียกบ้าง เสียงหล่อนดังก้องจนทั่วทำ隩าเนตรสะตุ้งหอยไปด้วยอีกคนไม่ต่างกับชายชาวที่งบหลับอยู่ภายในร้าน

“ครับ!”

แกกุลิกจอลูกขึ้นจากเครื่องไม้ด้านใน เดินลากเท้าอกร้านน้ำร้านขายของชำของเมีย ไม่ใช่เพียงท่าทาง...กลืนตัวและขวดเหล้าโรงที่เห็นป่าวให้รักแร็กทำให้เนตรไฟลินรู้ได้ในทันทีว่า ชายชาวคอมตัวเองด้วยเหล้าโรงสีสิบดีก็รึตั้งแต่หัววัน

“อาว เท่า หร่าย~” ชายชาวสถานเสียงยานคางอย่างคนมาสูราพลางชี้ต้าลีกใบด้วยมือเหี่ยวแห้ง ครั้นเห็นภาพเบื้องหน้าชัดเจนขึ้นก็ถึงกับแสดงอาการซีกอใส่เนตรไฟลินในทันที “อ้าว! นีนังฟ้านี่นา~ ทำไม่มาซี่ริดเคียง~ ได้ล่ะจ๊ะ~” น้ำเสียงแกเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“แน่! ลุงแหวน! น้ำเสียงเปลี่ยนเช่นวนะ ครั้งก่อนหมอบอกให้เพลาก~ เรื่องเหลาลงบ้าง ดูเหมือนจะไม่ลดเลยนะ!” แอมแพดเสียงใส่ด้วยลุงแหวนเป็นหนึ่งในสมาชิกชนรุ่นผู้สูงอายุและเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักดื่ม

“อุย! ทำมายมา...กับนางยักษ์ล่ะนั่น~” ชายชาวยกขวดเหล้าโรงขึ้นกระดก แต่สิ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่ในขวดสีชาเมี๊ยงกลิน宣告ก็อยู่ล้อ “ เพราะแกเล่นกระดกเสียจนหมดขาดตั้งแต่เก้าโมงเช้าแล้ว

“เดี้ยวนะลุงแหวน!” แอมໄอยวายพลางยกสองมือเท้าสะเอวในทันที

“จ๊ะๆ ก้าวแล้วจ๊ะ~” ลุงแหวนให้ว้าวุ่นตามประสาคนเมืองรุ่มมั่ยค่าว่าบ้านของป้าเรมอยู่ไหน” เนตรไฟลินถามแทน

“เรียกสูงได้ไง...ไม่บอกอ่า! ไปหาเคอางก์แล้วกัน~” ชายชราเดินลากเท้ากลับเข้าไปในร้านทันที แกล้มตัวลงนอนบนเครื่องเตาเดิมปล่อยให้เนตรไฟลินและแอมมองหน้ากันอย่างฉุนങงงวย จำต้องขึ้บมอเตอร์ไซค์มุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่ป้าแรมเชี้ยนเอาไว้ นำแพลกเหลือเกินที่เมื่อขึ้บไปตามเส้นทางในแผนที่ หั้งสองก้อนมาที่เดิมทุกที

“พี่ว่าป้าแรมแกเชี้ยนที่อยู่ผิดแนวๆ” แอมออกความเห็น ยอมกอดโทรศัพท์มือถือติดต่อไปตามเบอร์ที่ป้าแรมให้อ้าไว้ สอบกามเส้นทางจากปากป้าแรมโดยตรงก่อนจะพบว่าเส้นทางที่ป้าแรมให้ไว้นั้นผิดทั้งหมด หั้งบ้านเลขที่และเลขซอย ยิ่งทำให้แอมมึน้ำใจ

ปกติแล้วฝ่ายงานสาธารณสุขจะทำงานร่วมกับสังคม ยกเว้นกรณีที่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขป่วยหรือขาดงาน จึงจะให้คนจากสำนักปลัดเทศบาลตำแหน่งอื่นๆ ดำเนินการแทนซึ่วครัว สำหรับเทศบาลตำแหน่งใหญ่ลงนั้นสัมภาระน่องงานของหั้งหมด แต่เมื่อสัมภาระลอด คนที่ต้องดูแลแทนแท้ที่จริงควรจะเป็นป้าแจ้ว แต่แกให้เหตุผลว่าแกแก่แล้วและติดธุระต้องรองรับประชุมกับนายกเทศมนตรี จึงให้แอมที่เป็นหัวหนานิติกรรมมาทำงานกับเนตรไฟลินซึ่งเป็นเด็กใหม่ เมื่อผู้ไม่ชำนาญงานและผู้อ่อนประสบการณ์มาร่วมงานกัน ผลจึงเป็นเช่นนี้แล

“ชิดขวาเลยเนตร ชิดขวาๆ” แอมบอกทางให้เนตรไฟลินจนกระทั้งถึงทางเข้าหมู่บ้านเล็กๆ ที่ดูจะเป็นหมู่บ้านจัดสรรเก่าแก่ ซึ่งปัจจุบันชาวบ้านในหมู่บ้านต้องคัดเลือกนิติบุคคลให้เข้ามาดูแลแทนผู้จัดการโครงการที่ทิ้งหมู่บ้านไปเมื่อประมาณสิบปีก่อน การจัดการภายในยังคงรบปริ่น มีก็แต่ป้าแรมที่ดูจะมีปัญหามากกว่าคนอื่นๆ

“นี่แหล่ะฯ เนตร หลังนี้แหล่ะที่มีเสาไฟฟ้าใหญ่อยู่หน้าบ้าน” แอมตอบป่าเล็กให้เนตรไฟลินชะลอความเร็วลง เชื่อจดรถจักรยานยนต์ไว้ตั้นหูกระจะของบ้านป้าแรม แอมก้าวลงจากรถในทันที

“โอ้ย! ปวดหลังปวดเอวไปหมดแล้ว” หล่อนบิดชี้เกียจ เสียง

กรือบแกร์บของกระดูกลิ้นเปาฯ ตามประสาคนวัยทำงาน

“มาซ้ำกันจริง!”

ไม่กี่วินาทีเสียงเล็กแหลมของป้าแรมจึงดังขึ้น แกเดินออกมากจากบ้านพร้อมกับผ้าปิดจมูก ซึ่งมีอเล็กไปยังบ้านข้างๆ เนตร์ไฟลินเดาได้ในทันทีว่าบ้านหลังนี้คงเป็นบ้านคู่กรณีป้าแรมไม่ผิดแน่

วินาทีนั้นเองที่เอมหันกลับมามองใบหน้างามของเนตร์ไฟลินทั้งคู่อาจมีคำถามเดียวกันผุดขึ้นในใจว่ากลินใหญ่นักที่ทำให้ป้าแรมเป็นเดือดเป็นร้อน เพราะในตอนนี้ยังไม่มีใครได้กลินอะไรเลย

“เอ้าผ้าปิดจมูกมาด้วย แล้วก็ฟังเสียงด้วยนะ ตั้งมากาลเดย” ป้าแรมรีบซีเร่งใหญ่โต

สองสาวที่ค่อยๆ เดินไปยังหน้าบ้านคู่กรณีไม่ลืมหยิบเอกสารหลักฐานร้องเรียนและเอกสารสำหรับตรวจสอบไปด้วย ครั้นเมื่อมาถึงยังหน้าบ้านหลังใหญ่ เอมกอดกริ่งประตูรัวบ้านอยู่สองสามที ตะโภนร้องเรียกหาอยู่สองสามหน แต่ทุกอย่างเงียบกริบ หัวหนานินติการปล่อยให้เนตร์ไฟลินจัดการต่อ เนื่องจากนี้ไม่ใช่หน้าที่หลักของหล่อน เอมจึงถอยไปยืนรอห่างๆ

“สวัสดีค่ะ บ้านคุณยายดาวใจมั้ยคะ” เนตร์ไฟลินตะโกนถามอีกครั้ง เงยหน้าฟังแล้วได้ยินเสียงແນວulatoryสิบตัว ภาพความทรงจำปรากฏขึ้นในหัวเหอ อีกคราก่อนจะรีบสัดมันทิ้งไป ขมวดคิ้วเรียวแน่นอย่างพยายามนึง เอาไว้ เอกกวัตตามองไปรายรอบบริเวณ สำรวจดูว่าเจ้าของบ้านอยู่บ้านหรือเปล่า กระทั้งเจ้าของบ้านก้าวออกมาจากประตูด้านหลัง

“มีอะไร” หญิงชาวเข้าของบ้านถาม แกสมสีอื้อผ้าสบ้ายฯ ที่ดูสะอาดสะอ้านดี ถึงตอนนี้เนตร์ไฟลินและเอมกยังคงไม่ได้กลินใดในขณะที่หญิงชาวเข้ามูลูกแมวตัวเล็กๆ ออกมากด้วยตัวหนึ่ง

“น่ารักจังเลย ลูกแมวของคุณยายเหรอคะ” เนตร์ไฟลินเห็นเจ้า

ตัวเล็กจิ๋วคุณมีในขวดนมไปเล็ก เธอแสดงท่าทางดื่นเด่นอยู่น้อยๆ

“แม่แม่เอาจมาทิ้งไว้...”

“เอาจมาทิ้งที่ไหน! ย้ายไปเอาจมามากกว่า!” แต่ยังไม่ทันที่
ยายดวงจะได้อ่านป้าแรมก็พลันแทรกขึ้น น้ำเสียงไม่เป็นมิตรทำให้
ยายดวงเริ่มไม่พอใจเช่นกัน

“เอ่อ...พอดีวันนี้...”

“มันไปร้องเรียนอะไรอีก” ยายดวงถามอย่างรู้ส่าเหตุที่พากเชอ
มากก่อนเนตรไพลินจะได้ซึ่ง

เป็นเช่นนี้มานานมากแล้ว ความสบสูของป้าแรมที่เคยมีมา
ถูกทำลายไปเมื่อยาวยังบัยเข้ามาอยู่บ้านข้างๆ ภายหลัง โดยเฉพาะ
เรื่องกลิ่นและเสียงที่ไม่เคยมีปัญหา แม่ทายดวงและลูกสาวจะ
พยายามปรับปรุงแก้ไขในสิ่งที่ป้าแรมร้องเรียนทั้งหมด ก็ยังคงไม่ดีพอ
สำหรับป้าแรม กระทั้งลูกสาวของยายดวงจากไปด้วยโรคมะเร็ง ป้า
แรมก็ยังมิวายปล่อยข่าวลือว่า ลูกสาวหายดวงนั้นตายเพราะเชื้อโรค
จากแมว

“ไม่รู้จริงๆ เหรอว่าสิ่งที่มันต้องการคืออะไร มันต้องการให้ฉัน
ไปจากบ้านหลังนี้ ให้ฉันทิ้งแม่พากนี้ แต่คือบ้านของฉัน และลูกของ
ฉันนะ...” ยายดวงว่า เสียงแกสันเครื่องอยู่ในทุกๆ ประกายครั้นเมื่อเอ่ย
ถึงเรื่องลูกสาว ทำให้หันเนตรไพลินและแม่กระอักกระอ่วน

“หนูเข้าใจค่ะ ทางเทศบาลเองไม่มีสิทธิ์ไล่ให้คุณยายไปไหน
หรอกนะคะ แต่เรามาเพื่อเจรจา...เอาอย่างนี้ดีมั้ยคะ หนูขอเดินศูนยว่า
ดูการจัดการเรื่องของความสะอาดได้มั้ย หากไม่มีปัญหาอะไร คุณยาย
ก็จะได้อยู่ที่นี่โดยไม่ต้องกังวล หนูและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ก็จะคอยช่วย
สอดส่องดูแลเรื่องสุขภาพของน้องเมวด้วย” เนตรไพลินพยายาม
เจรจาเสียงหวาน อี้มให้ยาวยังบอย่างจริงใจที่สุด

“ฉันไม่ต้องย้ายไปจริงๆ ใช่มั้ย” ยายดวงถาม อาจ เพราะหวั่น

เกรงว่าจะถูกไล่ออกจากบ้าน หลังจากลูกสาวแกะเสียงไป แกจึงไม่ยอมเปิดประตูรับแขกคนใดอีกเลย

“ค่ะ ตามกฎหมายแล้วเราไม่มีสิทธิ์ไล่ครอบครัวจากบ้านทั้งนั้น ค่ะ” หัวหนานินติการสารยืนยันด้วยอีกเสียงหนึ่ง

หญิงชราจึงยืนคุ่นคิดอยู่อย่างนั้น แกอุ้มลูกแมวไว้กับอก ก่อนจะพยักหน้ารับและยอมเปิดประตูให้ เนตร์เพลินและแอมจึงเดินสำรวจบ้านโดยมีหญิงชราเจ้าของบ้านเดิมอยู่ไม่ห่าง ครั้นก้าวไปด้านในตัวบ้านก็พบว่าในนี้มีแมวทั้งตัวเล็กตัวใหญ่สิบตัว เนตร์เพลินถึงกับตกตะลึงกับจำนวนของแมว แต่เรื่องของความสะอาดภายในบ้าน สำหรับเนตร์เพลินแล้ว เชือให้ผ่าน กลิ่นน้ำยาถูพื้นงานๆ ทำให้รับรู้ว่า ധยาดงถูบ้านอยู่เป็นประจำ มุนเดานและหลังเพอร์ฟูมเจอร์ต่างๆ ก็ไม่มีแม้แต่ฝุ่นผง

“เพิ่งเคยเข้ามาครั้งแรก...สะอาดกว่าบ้านพี่อีก” แอมกราชิบเนตร์เพลินถึงกับยิ่มเหยียกับแอม เพราะหากจะให้อธิบายถึงความสะอาด ധยาดงคงกินขาดกว่าอุ้ยแก้วของเธออยู่มากใจ

ตลอดเส้นทางที่เนตร์เพลินและแอมเดินผ่านมานั้น มีเครื่องฟอกอากาศตัวเล็กติดตั้งเอาไว้ เชือคิดไม่ออกเลยว่า ป้าแรมได้กลิ่นจากส่วนไหนของบ้านหลังนี้ แต่จะสรุปตอนนี้มันก็คงเร็วเกินไป หากยังไม่ได้สำรวจในจุดสุดท้ายของบ้าน

“ทางนี้ห้องน้ำแมวใช้มั้ยคะ” เนตร์เพลินหันมาสอบถามധยาดงเพื่อความแน่ใจ ทันทีที่เชือเปิดประตูก้าวออกไปก็พบสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน

กระเบื้องรายสำหรับใส่ทรายแมวเรียงรายอยู่กว่าหลายสิบใบ นูร่องด้วยพลาสติกสีขาวเพื่อให้มองเห็นว่าจุดใดสกปรก ถุงขยะใบเล็กๆ ก็เป็นซึ้งน้ำ ทางเดินด้านข้างของบ้านดัดแปลงเป็นห้องน้ำแมวน่าแพลงใจเหลือเกินที่คุณยายจัดการเรื่องขยะและสิ่งปฏิกูลของแมว

ได้อย่างดีเยี่ยม ทรายที่เติมลงในกระบังน้ำหั่งสนิท กลินของมันยังคงเป็นกลินเดิมๆ ของทราย แม้พื้นที่ทั้งสองส่วนเหยียบย้ำเข้าไปจะมาเม็ดทรายตกอยู่บ้าง แต่สถานที่แห่งนี้ก็ยังสะอาดดีอ่อนๆ

“สะอาดจังเลยค่ะ” เนตร์ไฟลินชู

หลานสาวที่ที่เนตร์ไฟลินและแอมไช่เวลาอยู่ในบ้านอยาดว่าง เชือพบ่วงภายในบ้านแห่งนี้มีคนอาศัยอยู่เพียงคนเดียวคือยายดวง ในหนึ่งสักคืนที่มีแม่บ้านมากำความสะอาด 2-3 ครั้ง จึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกอย่างจะสะอาดดี พวกเชอทั้งสองไม่มีความผิดใดที่จะเอาผิด ยายดวง เพราะตั้งแต่มาถึงยังไม่ได้ยินเสียงโวຍวายเด็ดงไปว่าเสียงป่าrem มีก็แต่เสียงร้องปกติของแมวเท่านั้น แต่ไม่ดังพอกจะสร้างความรำคาญได้

ทั้งสองขอตัวกลับเพื่อนำข้อมูลไปรายงานให้ป้าเจ้า ไม่ลืมให้กลาและขอโทษขอโพยที่วันนี้เข้ามา搅บกวนอยาดว่าง

“เอาใจล่ะที่นี่” แอมถามอย่างดำเนินการไม่ถูกเมื่อคนร้องเรียนกลับมีปัญหาเสียเอง ทั้งคู่เดินออกมากันระยะบ้านของยายดวงแล้ว

“ถ้าอย่างนั้น...เราเข้าไปดูอีกฝั่งก่อนดีมั้ยคะ จะได้รู้ว่ามีกลินอะไรใชยกอกมาบ้าง” เนตร์ไฟลินเสนอให้เช็กบ้านของป้าremดูอีกหลังหนึ่ง เมื่อว่ากลินที่ป้าremได้กลินอาจจะไม่ใช่กลินของแมว

“อี! sagprak! กลับบ้านไปก็ไปอาบน้ำชะล่า! อยู่! เม้มน! จะอ้วก!” แต่ยังไม่ทันได้ร้องขอสิ่งใดจากทางป้าrem แก๊กทำท่าทีร้องเกี่ยจปิดประตูรัวบ้านไม่ยอมให้เนตร์ไฟลินและแอมเข้าไปในบ้านเสียอย่างนั้น หญิงสาวถึงกับข่มวดคิวหุนงง เหตุใดป้าremจึงไม่บริสุทธิ์ใจให้เข้าไปตรวจดู หรือแท้ที่จริงตัวเชอและแอมมีกลินเหมือน หากเป็นเช่นแก้ว่า จมูกของเชอและแอมคงมีปัญหาแล้วจริงๆ เพราะไม่ได้กลินเหมือนอะไรเลย

พวกเชอจำใจเดินทางกลับไปรายงานป้าเจ้าทั้งๆ อย่างนี้ แต่

ก่อนเนตรไพลินจะไปถึงรถ นิมิตก็พลันปราชญ์ขึ้นอีกครา เคอเห็น
ดวงตาแกร้วามมากหมายจะพริบถี่และภาพการตายของป้าแม่มีกิหน
เนตรไพลินแทบล้มทั้งยืน โชคยังดีที่แอมคาว่าตัวเชօໄวได้ทัน

“เนตร! เป็นอะไร!” แอมตะโภนเรียกอย่างตกใจ
“ປະ...ປັລ່າຄະ! ປັລ່າ...” เชօເລືອກຈະປົງເສດ “ອາກາສ...ນ່າຈະ
ຮ້ອນນະຄະ ຂັບຮັດຕາກແດດນານເກີນໄປລະມັ້ນຄະ...”

“ຂັບໄຫວມັ້ຍ ໄທີ່ຂັບໄດ້ນະ” แอมเสนอ ນໍ້າເສີຍງັດເຈນວ່າເປັນ
ຫ່ວງເຂອມາກ

“ໄມ່ເປັນໄຣຄະພື້ນີ້ ດີຂຶ້ນແລ້ວ...” เนตรไพลินพยายามรวบรวมสติ รືບ
ສັດຄວາມທຽບຈຳນັ້ນອອກໄປເສີຍແລ້ວເຫີ້ອບມອງປະຕູວັວໃໝ່ ປ້າແຮມ
ຢັງຄອງຍືນແອບມອງພວກເຂອຜ່ານຊ່ອງເລັກາ ພອງຮ້າວໄມ້ ເນตรไพลินຈຶ່ງຕ້ອງ
ກລັບອຍ່າງເລື່ອງໄມ້ໄດ້